

Huvitav seltskonna-žurnaalleht

Film ja Elu

Peatoimetus ja talitus Tallinnas, Pikk 30—1.
Avatud kl. 5—6 p. l., välja arvatud kolmapäev.
Telefonid: toimetus 429-48, peatoimetaja 442-72.
Posti jooksev arve 725. Tartu esindus Rüütli 16,
telef. 39-20, avatud kl. 9—3. Väljaandja: Kir-
jastus „Film ja Elu“. Vastutav toimetaja F. Karu.

Hind 12 snt

„Film ja Elu“ tellimishind postiga: 1 kuu Kr. 0.45,
3 kuud Kr. 1.20, 6 kuud Kr. 2.20, 1 aasta Kr. 4.—
Välismaale poole kallim. Tellimisi võtavad vastu
kõik postiasutused. Kuulutuste hind tekstis 14 s
ja tekstis teksti kirjaga 16 senti m/m ühel vee-
rul. Kuulutused värvitruki erikohtadele.

Nr. 15

Neljapäeval, 18. aprillil 1940

VIII aastakäik

Σäbi ähmase prilli...

Saabub kevad... Loodus taas ärkab, mis sü-
gisel närbunud, nüüd uuele elule ärkab... Putu-
kaski tunneb õhus juba kevadhõngu — näe, ämb-
lik kerib omi siidpeeni lõngu... Puud-pöösad saa-
vad hiirekõrvad — lehekesed ja peatselt ka aroo-
melevitavad õiekroonid, sirelid sinakad ja toomingad
purivalged toonid ja purpurpunased on leebes tui-
les kõikuvad moonid... Mesilaste taru kihiseb ja
kahiseb kui vaadist lastud õhu... imeõrn — kollane
liblikas lendleb sujuvas rütmis üle põllu... Taa-
mal meri on väikne ja rannaliiv kaame, paar
eemalapaistvat liivadiüüni täidab selle loodustiki
lõuendi raame...

Aer laineid künnab — künnab ning lõikab paadi
terav nina, kaugelt kostab õrn viis... õhk on pu-
has ja karge — sügav-selge on taevasin, ainult
taamal ratsutamas näeb ühte karjast maha jäänud
pilvevauna, kes muudab katkendiselt oma sõidu-
suunda...

Need kõik on kaunid kujutelmad kevadest...
süveidüll... Selliseid kauneid pilte on sööbunud
mällu igauhele vist küll ja küll. Meenutades oma
vana hõbepäist ema, kes jäi aasta-aastalt ikka roh-
kem ja rohkem küüdu ja oma sünnikohta — maja,
mis on vajunud nüüd kuidagi otseti — lüngu...
Ja... siis see elu alles algas — elu, mis oli täis
tunnetepuhanguid, hoogu ja nõrustuld, kuid peat-
selt on see kõik endiselt muld...

Kevad tähistab uut, algavat elu täis õrnust,
kiindumust ja võlu, kuid hiljem algavad igasugused
karmid tormid, mis vajutavad näole ja hinge oma
pitsati, ning me oleme maskid — mõrvid.

Andestage, kui ma lugeja mõtteid olen lugenud
— ma pole mõni ennustaja, olen kodanik, kes ise on
kuidagi elust läbi pugunud, kuid peame rõõmista-
niiske mu prilliklaas?...
ma, kuna nüüd on kevad taas... Kuid miks on

Ilmus romaanide romaan, kauaoodatud O. Vateri

„PRINTS VALDEMAR“

See romaan on põnevaim, mis kunagi trüki-
tud eesti keeles. Teos on haruldaset haarav ja
kõidab oma põnevusega algusest lõpuni. Prints
Valdemar ägedas armukadedusehoos tapab oma
venna ja lahkeb isamajast väljatõugatud ker-
juseks välja maailma, kus algab ta elu põne-
vaim järk. Siin kohtume mitte üksnes orjakaup-
lejate ja teiste sedalaadi seiklejatega, vaid
tutvume ka jesuiitide ordu salaseptsustega, kes
teevad kõik, et prints Valdemar langeks nende
võimu alla. Võitjaks jääb prints Valdemar, tänu
oma kallima armastusele, kes teda nii mõnestki
hädahust päästis.

„PRINTS VALDEMAR“ ilmub annetena,
iga nädal 1 anne, hinnaga 12 senti. 10 annet
ette tellides Kr. 1.—. Müügil kõikjal. Tellimisi
võtab vastu: pealadu V. Poom, Tallinn, Voori-
mehe tän. 1.

Kas usute, et võrgutav sireen pildil on nüüd
soliidne perekonnaema ja kuulus filmitäht
Virginia Bruce?

Ära ilmal kaeba valu,
lohutust toob „FILM ja ELU“

Lehekülgi

tütarlapse päevikust

Maria L.

Maria kirjutab...

Kõnelusi kevadmantli ümber

14. aprillil.

Olen järjekordselt sissevõetud Nelson Eddyst ja tema sumedast baritonist. Kuult on ta meeldiv, omades pika kasvu ja õrnaimelise näo, mis on kontrastiks ta jõulisele kogule. Nelson Eddy nähes meenuvad tahtmatult „vanad head ajad“, sest ta tundub liig romantilisena tänapäeva realsuses. Vahelduseks on näha teda pärast nii paljuid „salongilõvisid“ filmilinal ja nautida ta kuulsat häält.

Laulu, muusikat, temperamenti ja hiilgust on filmis „Balalaika“.

Ilona Massey, too kuulus Ungari ööbik näis õige omapärane ja huvitav Nelson Eddy partnerina. Temas peitus osake Marlene vamplikusest, kuid seejuures oli ta siiski „tema ise“, hingeliselt puhas ja veidi nagu trotslikki. Muide, olen sissevõetud

ka Ilona häälest, ta kõrgest sopranist, mis omab võluvaid madalamaid varjundeid. Ehtsa ungarlannana omab ta tulise temperamenti, mis suudab võita külmemaidki südameid.

Film „Balalaika“ kujutas kasakate lõbusjannulist ja peaaegu metsikut elu enne maailmasõjaaegset Venemaad. Prints Karagin (Nelson Eddy) armub „Café Balalaika“ võlvasse lauljatar Lydiasse (Ilona Massey), kes on aga revolutsionääri tütar ja seega aadlike vaenlane. Et Lydiale läheneda, riie-
tub uljas kasakate pealik end üliõpilaseks ja nii arenebki nende tutvus armastuseks. Karagini mõjul õnnestub Lydial pääseda ooperisse. Ent siis selgub prints Karagini tõeline päritolu ja Lydia, olles vapustatud venna surmast (viimane tapeti kasakate poolt), nõustub kutsuma printsi ja ta isa ooperisse, kus siis tomuks atentaadikatse

nende vastu revolutsionääride ja Lydia isa poolt. Prints Karagin aga avaldab Lydiale armastust ja pabub teda endaga abielluda ja Lydia annab teda, et ta teatrisse ei tuleks. Kuid juhus toob printsi teatri. Põnevusest pole seal filmis puudu. Atentaadikatse teostub, kuid tagajärjetult. Lydia ja ta isa areteeritakse. Maailmasõda lahutab omakorda armastajad. Lõpuks revolutsiooni-
keerisest Pariisi sattudes, kus endine keiserliku teatri direktor on uksehoidja ja aadlikud kelnerid ning autojuhid ja prints Karagin orkestris laulja, kohtuvad armastajad uuesti vana-aasta ööl. Filmis on palju otse ülikülluses.

Täna hommikul külastasin Hiljat. Tütarlaps oli halvas tujus, kuna tal oli olnud oma mamsuga pikem kõnelus kevadmantli üle. Mams oli kategooriliselt keeldunud uut mantlit muretsemast, kuna tütre mul-
lune mantel on veel päris hea. Selles veendusin minagi, nähes helerohelist (Hilja lemmikvärv), šikki ja õppuri kohta veidi liig daamilikku mantlit, kuid Hilja on mossis. Juba ammu oli ta unistuseks midagi oma-
pärast, supermoodset, mis eraldaks teda „tavalistest“ tütarlastest. Hilja leiab, et ta pole „tavaline“ juba oma kuldpanaste lakkide ja mereroheliste silmade tõttu.

Vaatlesime siis Hiljaga uusimaid moe-
žurnaale ning avaldasime arvamisi kleitide kohta. Hilja on nende atribuutide suhtes üpris nõudlik. Iga uue kleidi valimisel aru-
tab ta päevi, milline sobiks tema isikule ja oleks veidi ebatavaline. Ka õmblejannasid vahetab ta tihti, ajades taga parimaid.

Mina aga eelistan lihtsalõikelisi rõivaid. Minu praktiline mammi paneb mu fantaasiale kleitide tegumoe suhtes aegsasti kam-
mtsad pähe. Usun peagu, et minu ema oskab mind paremini kasvatada kui ekstsentriline proua H., Hilja ema, oma tütar. Aga lõppude-lõpuks, kas see n.-n. „hea kasvatus“
ongi see kõige õigem, kas ta ei surma meis mõnegi isikupärase, huvitava joone. Maailm ongi sellepärast nii huvitav, et igal sam-
mul kohtad uusi inimesi, kes erinevad eelmistest. Hilja on hurmav tütarlaps kõigi oma puudustega ja ta särtsakas hing nagu tahaks lennata koos ta lehvivate lakkidega. Kõik ta ebavõrused moodustavad koos pal-
jude ta heade omadustega ehtsa väikese seitsmeteistkümnepäevase naise. Tunnen end mõnikord temaga võrreldes väikese ha-
nekesena, kes ka tahaks lennata, kuid tiivad ei kanna (veel ei kanna, sest ükskord kannavad nad kindlasti, ja nimelt Holly-
woodi, kui mitte filmilinale, siis vähemalt tutrunema selle imedemaaga).

Ha-Sa.

Hallo! mis teil uudist?

Mis seal salata, olen väikest viisi lehemees, öieti küll kirjasaatja. Saadan sõnumeid ühele ja teisele poole. Olen selle peaaegu elukutseks võtnud ja elan ära. Ja mis muud vaja ongi. Vahest teen mõne joonealusegi, siis kui on midagi keelel, muidu mitte. Tellimise peale ei tee, nagu suuremad kolleegid. Nemad juba kirjutavad ka siis, kui ainet pole. Nad lihtsalt kirjutavad aine ühes jutuga valmis. Nad on juba niisugused mehed ja oskavad. Mina küll suur meister pole. Vahest teen. Mõni siiski ei ilmu ka sekka. Aga seda juhtub ikka. Ka väljaõppinud rätsepmeister vusserdab mõne ülikonna ära, et ära pane pahaks.

Läksin pisut teemast kõrvale. No-jah, olen siiaaale saatnud sõnumeid igasuguste imelike ja tõsiste sündmuste kohta provintsilinnast. Aga siis tulid äkki mõttele, et panen endale telefoni sisse, mis siis õige on. Siis on kergem asja ajada. Pole muud kui võtta telefoni vurr-vurr ja uudised jooksevad nii mis robinal kokku. Pole vaja saapataldu kulutada ega midagi. Istu kodus ja küsi telefoniga järele, mis kuskil juhtunud on. Tore mõte ja kerge läbi viia. Kuidas ma varem selle peale ei tulnud, seda ma imestan. Inimene jooksku kõik ametiasutused vihma ja kül-
maga läbi, selle asemel, et kodus lihtsalt telefonitoru käes hoida ja jutelda.

Lasin kiiresti telefoni sisse panna. Olin ise rõõmus ja hõõrusin käsi. Nüüd kohe nagu asja-
mees. Telefon ja kõik.

Järgmisel päeval välja ei läinudki. Muudkui väntasin telefoni, et vänt suitses käes. See oli peale muu veel lõbus. Vahel väntasin rohkem kui vaja, lusti pärast.

Algasin ikka nii: Tere-tere, siin räägin mina, lehemees või nii. Mis teil seal ka uudist on?

„Tere-tere,“ vastati, „ei ole midagi, vaikne kõik.“

Ah nii, siis pole midagi tetta, head tervist, vastasin.

Nii pärsin kõik ametiasutused läbi. See oli kerge töö. Ka mitme kilomeetri tagant päri uudi-
sed kokku.

Aga, tont võtaks, see asi ei läinud nii libe-
dasti. Igalt poolt vastati, et pole uudist seekord midagi, kahju küll. Vot kus lops! Nüüd, kus mul telefon ja väljaminekud palju suuremad, nüüd pole uudiseid. Vaat kus mul nõök. Enne oli iga päev ikka midagi paberile panna. Nii möödus nädal aega. Mitte üks rida kuskilt. Muudkui vas-
tatakse, et pole midagi juhtunud. Süda hakkas valutama ja läksin ise vaatama, mis pagan nüüd juhtunud on, et midagi enam ei juhtu.

Läksin linnavalitsusse.

— Kas uudist on.

— Pole.

— Täna ilus ilm.

— Jah. Siiski, võite kirjutada, et linnavalit-
sus annab nüüd puudustkannatavatele lastele soo-
ja toitu.

— Täna, ütlen, see on juba uudis. Kas lin-
navalitsuse koosolekut pole olnud? — teen tasa-
hiljakesti juttu, ja pakun paremat paberossi.

— On küll.

Kirjutasin mitu vihu lehekülge täis. Uudist
küll, ja nemad — ei ole, kui küsin telefoniga.

Siis läksin politseisse.

— Pole midagi iseäralikku.

— Pole midagi iseäralikku.

Pakun suitsu ja küsin, ehk mõni juurdlus
ikka käimas on.

— Vaadake lauajuhendist, võib-olla on seal
mõni pisike asi, — lausub nüüd juba palju lahke-
malt asjaajaja. — Vaatan. Sa heldene aeg! Juur-
dusi ja protokolle üle kümne. Terve nädala jagu.
Ja nemad — pole midagi. Mõni asi juba vanaks
läinud.

Läksin edasi põllumeeste konventi.

— Kas teil ka midagi uudist on?

— Ei tea olema. Aga eks võtke istet. Mis mui-
du uudist on väljaspool, — küsib konsulent, —
ma pole aega saanud lehtegi lugeda. Teie nagu
liigute ringi ja kuulete.

Pajatasin üht ja teist ning pakun suitsu.

Ja siis on uudiseid nagu küll. Konsulent
seletab rohkem kui vaja. Ei jõua kõike kirja
panna. Üks poolakas tahab eetslasega abielluda
ja ühel külamehel kasvanud väljal viie peaga ru-
kis ja nii edasi.

Ja telefoni kaudu — pole uudist. Imelik küll.
Oleksin ma edasi küsinud, — nüüd oleksin juba
nälga surnud. Nemad muudkui — pole ja pole.
Kust nad nüüd korraga välja kukkusid, kui ise
tulid. Arusaamatu asi, tõepoolest.

Aga pole siin arusaamatut midagi. Igal as-
jal oma konks man. Tuleb enne rääkida iidamast
ja aadamast, vahepeal suitsu pakkuda, ja siis
ääri-veeri mööda juttu teha, kui omapoolsed uudi-
sed maha räägitud, et kas teil midagi niisugust
on, mis lehte sünniks torgata. Siis hakkab asi
iseenesest edenema. Pikkamööda, kui aega on
oodata, kogub üht ja teist toredat kirja panemi-
seks. Tuleb ainult osata.

Aga telefoniga prauhti küsides — nälga võib
lihtsalt surra. Nüüd sain targemaks. Igal ameti-
alal oma nõksud.

Aga telefoni lasin kohe ära võtta. Igal pool
ei asenda tehnika inimest. Telefoniteel ei saa
suitsu pakkuda.

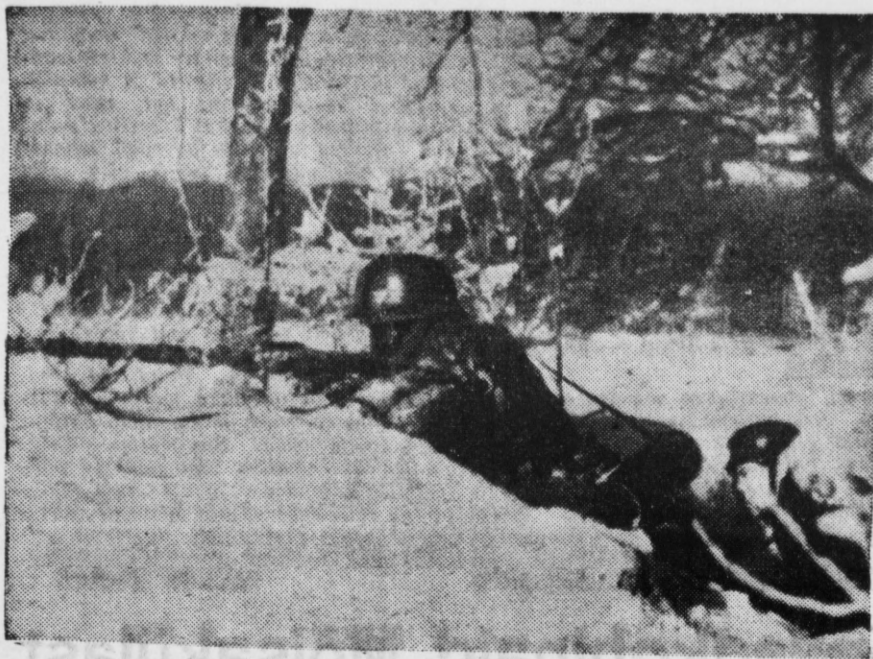
Ha-Sa.

Mozart ja C. nstance. Foto: Tobis
Hannes Stelzer ja Christel Mardayn

IDA WÜST

ISIMIA (11158)

Vallakäskjalg

Jälle tehti lavastus
nüüd kultuuri kumal.
Pärnumaal, näe, avastus
vallakäskjalg rumal.

Mees ei oska lugeda
ega kirjutada,
sõnakunsti pugeda, —
seks puudub temal rada.

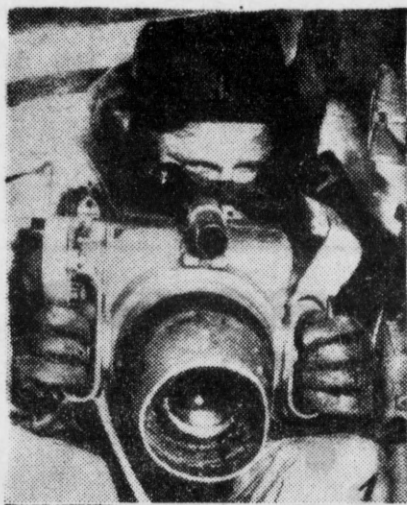
Ometi on tema käik
elust julgelt läbi,
amet, mitmelegi näib,
poleks mitte häbi.

Vallakäskjalg — töö nii hea,
raskust mees ei kaeba
kuna tema rumal pea
ei tea ühtki vaeva.

Küllap vallalgi on plaan,
mis vist pole tühi,
mees seal vaikida ju saab
nagu hauapõhi.

Ükski ei tea saladust
milliseid on vallal —
olukord kas valge — must —
kasud — kahjud kallal!

Siim Sarviste.

Lend raatleja pildista tugeva-
julise fotoap raadiga

Lõbus tuju, rõõmus meel olgu saatjaks eluteel

ÕIGE PÕHJUS.

„Ütle isa, mispärast räägitakse ala-
ti — ema keel?“
„Sest isa ei saa üldse kuigi palju
keelt tarvitada!“

SOBIV PÕHJUS.

„Preili, kas teie ei ole mitte oma
rahakotti kaotanud?“ küsis keegi kül-
gelööja möödaminevalt neilt.
„Ei,“ vastas see.
„Noh, kas meie ei astuks siis selle
õnneliku juhuse puhul haari ja jookse
paar klaasi veini?“

VILTUNE VAATEVINKEL

Kaks setut sõidab Petserist Tal-
linna sugulaste juure külla.
Sugulased on puhtad inimesed, se-
tud aga räpased.
„Meil on puhas pesu voodis. Enne
kui te magama heidate, peate oma pesu
vahetama!“

Setud teevadki seda.
Enne magama jäämist küsib üks
setu teiselt:
„Ei tea, mis kasu linnahärradel nüüd
sellest on, et sinu särk on minu seljas
ja minu särk sinu seljas.“

HANE KÕRVAL ISTUMINE

Kusagil lõunasöögil paigutati keegi
külaline laua ääre istuma nii, et temast
vasakult kätt seisis laual praetud hani,
kuna paremat kätt istus pereproua.

„Ei tea, miks on mind hane kõr-
vale istuma pandud?“ suvatses küla-
line küsima.
Et ta lause aga kahemõtteline oli,
pöördus ta pereproua poole vabandu-
sega:

„Vabandage, armuline proua, ma
mõtlesin nimelt praetud hani.“

Ütlemine võimatu

„Preili, mida te küll ütleteksite, kui
ma teid praegu suudleksin?“
„Ma viibiksin siis olukorras, mis
mulle kõnelemise võimatuks teeb.“

Truuduseproov.

Proua: „Ma nägin täna hommi-
kul, et piimamees suudles teid, Anna.
Homsest peale võtan ma ise piima
vastu.“

Teenija: „Tehke seda, armuline
proua, siis näeme me tõesti, kas ta
mulle ka truud on.“

Maailmas juhtub kummalist

Hirmul olid suureo silmad

Ühel näitusel, mis korraldati Balkanil, said näituse külastajad omapärase
vaatepildi osalisteks. Näituse direktor sammus läbi näitusehalli, hoides
keti otsas kaheaastast emalõvi. Loom, kes kuulus ühele lõvitaltsutajale, oli
täiesti taltsas, kuid siiski mitte sel määral, kui ta peremees seda mõelnud oli.
Äkki kohtasid nad lapsevankrit, milles oli ühe kõrgema sõjaväelase laps, keda
ta ema sõidutas. Emalõvit näis imik väga huvitavat, loom jäi seisma, ja enne
kui keegi teda peatada suutis, oli ta lapse vankrist haaranud. Kuid õnneks
mitte selleks, et last ära süüa, vaid et temaga veidi mängida. Kuid sarnast
sõbralikku kavatsust lõvi poolt ei võinud keegi ette näha, ning nõnda juhtus,
et lapse ema minestusse langes, ja lähedal olevad inimesed hirmunult laiali
jooksid. Kuid see paanika oli ilmaaegne, sest emalõvi laskis oma elusa mängu-
kanni, kellega ta väga ettevaatlikult ümber käis, ilma raskusteta ära võtta.
Peale kergete kriimustuste ei olnud lapsega midagi juhtunud. Näituse direktor
pidi aga nüüd sellest peale endale vähem kardetava jalutuskasaslaste valima.

Lihunik ei kannatanud lennukit

Suur rahu valitseb väikelinnas. Päike naeratab majade ja kitsaste täna-
vate kohal, ümberringi põldudel töötavad inimesed. Perenaised teevad
sisseoste väikesel turuplatsil. Äkki kuulatakse õhus müinat. Suur teraslind
lendab kõrguses, laskub allapoole ja maandub ühel vabal platsil. Linnake
muutub keevaks supikatlaks! Inimesed jooksevad kõikjalt kokku, kuulduv kart-
like hüüeid: „Lennumasin! Lennuk!“ Suurem osa elanikest ei ole sarnast
lendavat imet veel kunagi lähedalt näinud. Mis ime siis, et majad tühjaks
jäävad ja unustatakse ka turuplats. Äkki uus erutus. Üks mees, kes kunagi
polnud lennukit näinud, sai südamerabanduse. Kus juhtus siis sarnane imelik
lugu? Kas Kongos pärismaalas külas? Või Lõuna-Ameerika metsades?
Ei, see juhtus Inglismaal, viis miili läänepool Bishops Wathamist (Hamp-
shire'is). Mees, kes sai südamerabanduse, kui ta esmakordselt lennukit lähe-
dalt nägi, oli selle väikse linna lihunikmeister, nimega Albert Mason.

Igavaimate raamatute kogu

Pika kaalumise järele, mida ta koguma peaks, otsustas üks mees Inglis-
maal koguda igavamaid raamatuid maailmas. Kuna tal
muidugi võimatu oli kõiki neid raamatuid isiklikult läbi lugeda, ja kuna ta üldse
meelsasti raamatuid ei lugenud, usaldas ta selle ülesande oma sekretäri kätte,
jättes endale ainult ülevaataja osa oma suures raamatukogus. Raamatud olid
nõnda riulitele asetatud, et eriti igavad raamatud asusid esikohal, kuna hu-
vitavamat vähemväärtuslik koht oli. Üks šoti kirjanik kuulis alles hiljuti
sellest imelikust raamatukogust. Kui ta nüüd umbusklikult nende raamatute
kohta järele küsis, kuulis ta, et tema tööd imeliku mehe raamatukogus esikohal
asusid. Selle üle pahandas autor väga ja saatis igavate raamatute kogujale
väljakutse kahevõitluseks. Nüüd teatas koguja, et ta šoti kirjaniku töid isik-
likult järele proovida tahtis. Ning ta avaldas arvamist, et võib-olla võib ta neid
esimestest ridadest ümber paigutada vähemväärtuslikumale kohale.

Armastus teeb rumalaks

Mitte just harilik armutragöödia leidis aset Tšehhoslovakkias. Üks 25-aas-
tane piimamees oli mõne päeva eest tutvunud teenija-tüdrukuga, kellega
ta kohe abielluda tahtis. Kui tüdruk temaga aga end kohe siduda ei tahtnud,
vaid mehele ainult sõprust vastastikuseks tundmaõppimiseks pakkus, kirjutas
mees tütarlapsele kirja, mida ta üle andis palvega, kirja alles poole tunni pä-
rast avada. Kirjas teatas noormeest tütarlapsele, et ta teda elusalt enam ei
näe, kuna tütarlaps temaga otsekohe abielluda ei tahtnud. Peale selle, kui
mees, kes tavaliselt sugugi alkoholilisi jooke ei tarvitanud, seitse klaasi õlut
ära oli joonud, läks ta veel kord tütarlapse juurde ja seletas, et ta maanteel
vastu puud sõidab. Selle ähvarduse viis mees siis ka oma armastuse uimas
täide. Samal õhtul sõitis ta maanteel 100-kilomeetrilise kiirusega vastu puud
ja suri varsti pärast seda raskete vigastuste tagajärjel.

Raha ei toonud õnne

Neli Kanada lasterikast ema, kes 10 aasta jooksul üheksale väikelele ilma-
kodanikule elu kinkisid, on nüüd oma preemiad kätte saanud: igaüks
100.000 dollarit. Kaks teist naist, kes oma nõudmisi õiges seaduslikus korras
üllesse annud ei olnud, said ainult 12.000 dollarit. Need mõlemad ei ole muidugi
rahul oma osaga. Kuid ka nende paremini koheldud saatusekaaslastele ei ole
see õnn loodetud mugavust toonud. Nad elavad nagu vangid, kuna neid kogu
aeg ärihimuliste inimeste poolt tülitatakse. Ikka tahetakse neile midagi
müüa, talu, autot, mootorrpaati jne. Mõni toob oma kauba kohe kaasa. Keegi
oli sohva kahe tooliga ühe õnneliku ema ukse taha asetanud. Nüüd lukustasid
„õnnelikud“ emad oma majad ja julgevad ainult ööseti majast lahkuda...

Kur külastas omnibust

Üks pikajalgne kurg külastas ootamatult „Halli Hane-Autobust“, milles
sõitis ühes teistega 22-aastane taluperenaine Marta Hykava, kes oli
teel Silkirki ning sünnitas autobuses toreda tütarlapse. Lapse sünd, mis oli
esimene sellesarnane juhtumine autobuseliinil, juhtus umbes 3 km Selkerkerist
eemal. Teised reisijad suhtusid väga sõbralikult emale ja vastsündinud lap-
sele, ning autojuht sõidutas nad kiiresti Selkeri haiglasse.

Nüükaui elab väike tüdruk — ning loodetavasti kestab see väga
kaua — võib ta kõikidel „Halli-Hane“ autobuseliinidel tasuta sõita. Üks elu-
aegne sõidukaart anti autobuse liiklemisosakonna ärijuhi poolt lapse emale
haiglas üle.

Arthur Jones, omnibuse juht, seletas hiljem, et lapse sünd õige vähe eru-
tas 16-liikmelist reisijateperet. Hiljem lisas juht veel juurde: Kui keegi oleks
mulle öelnud, et ma teel veel ühe reisija juurde saan, kelle pealevõtmiseks
mul sõidukit peatada ei tule, oleksin ma selle üle tõesti imestanud.

Pruut peavõiduks

Winstonis, Austraalias, leiab ka sel sügisel aset juba mitmel aastal hea
eduga korraldatud „Abiellumisloterii“, millest võivad osa võtta ainult
poissmehed. Peavõit — ühtlasi ka ainuke võit — on illus, noor tüdruk, kes on
kohustatud võitjaga abielluma. Kuna seni abiellumisloteriil üle 300.000 loosi
on suure eduga läbi müüdnud, siis ei tule see mitte ükski pruudivõit arvele
kirjutada, sest väljaloositav pruu ei tule mitte tühjade kätega. Temale ja
ta võitjale ostetakse loterii sissetulekutega ilus, kõigiti moodselt sisustatud
maja paremas linnaosas.

Odavasti ja hästi tehakse

FOTOAMATÖÖRTÖID
KUNGLA 20—11

Koju pildistamiseks
väljaskutse tel. 464-96.

Lugupeetud daamid!

Püsivamad elektrilokid pa-
rimate õlidega ja eri-
vedelikuga blond, juustele
tehakse vilunud tööjõudude
poolt ainult Pikk tän. 41
Daamide salongis. Telefon
442-84.

Austusega omanik.

Keemiline puhastus

„UUENDUS“

Partu mnt. 17.

Puhastab ja pressib üli-
kondi, mantleid ja kleite.

Vanade kaabude puhasta-
mine

Hea foto ehib iga kodu!
Pildistage end
meisterfotograaf

A. TEPPORI

juures.

S. KARJA I. 9.

Ateljee on avatud ka
pühapäevil.

RIIAS ÕPPINUD VILUNUD

korsetitegija

võtab vastu teile mis korsettide,
rinnahoidjate, bandaashide jne. peale

Töö kiire ja korralik. Hinnad mõõdukad

Tallinn, Narva maan. 49-2

Austusega

M-me FRIEDA

Lgp. daamid! Kel hästi

ELEKTRILOKID

ei piisi ja kes soovib head
lokki välismaa vedelikuga,
külastagu see

Juuksetööst s

»KOIT'U«

Koidu 23, telef. 439-01.

Kingseppmeister

J. SALMI

tervishoidliste ja anõude tööstus
asub nüüd

Niguliste 7-3.

TEL. 470-04.

Töö tuntud headuses

Sõna on jazzmuusikal...

Eluõigust jazzile

Tavaliselt on kolmesuguseid jazzivastaseid: 1) muusikategelased, suuremas enamikus, kes altvääristavad seda muusikat; 2) isikud, kes põhimõtteliselt ei kuula jazzit ja 3) need, kes kuulavad, kuid ei saa — ega tahagi saada — aru sellest muusikast.

Esimised jäägu rahulikult oma vaate juure, nendega pole mõtet laskuda vaidlusse, sest see ainult vihastaks mõlemaid pooli.

Teise liigiga pole samuti suuremat peale hakata: on ju lõppeks igasuguste põhimõtete ja inimesi — mõni ei anna põhimõtteliselt kohvikus jootraha, teine jällegi ei too põhimõtteliselt tagasi sõbralt laenuatut raamatuid jne.

Ja nüüd siis kolmandad. Neilt palume kohe alul niigipalju respekti — „meie muusikale“, et nende arvamisega, „...ah, mis see jatts ikka on — jazz — ja muud midagi...“, vastame vaid omapoolse palvega: kuulda seda sõna dshäss, sest omas žanris on ta samuti muusikaline termin, muusikaline mõiste terve muusikaharu nimetusena, nagu sümfoonia või intermezzo „õigustatud“ muusikas.

Jazzivastased lähtuvad tavaliselt jazzist välist vaatekohast, tehes jazzile lähenemisel juba algsammul põhilise vea. Jazz ei saa ega tohigi kõrvutada n. n. „õigustatud“ muusikaga ja veel vähem kritiseerida seda lähtudes viimase seisundist. Need on kaks erimaailma, eriaru muusikas. Ja nüüd

kui vastupidisest, väärust arvamisest ei suudeta vabaneda, on võimatu mõista jazzit üldse.

Omades vaid 20-aastast vanust, see uus väljendvorm muusikas võib ülima rahuldusega vaadelda suhteliselt oma noorusel suurele menule. Mõeldagu vaid neile miljonitele inimestele, kes tegelevad maailmas otseselt või kaudselt jazziga ja veel enam miljonitele, kes seda muusikat kuulavad ja erilise vastustusega sellesse suhtuvad. Ei vändataks vastavaid filme, ei pressitaks heliplaate, ei kirjutataks raamatuid ja ajakirju, ei trükitaks noote ja puuduksid saated raadios — kui poleks nõudmist jazzmuusika järgi.

Pole selles tarvis vaadelda vaid Ameerikat. Kainemais ja tõsisemais põhjamaa raassides on jazz võitnud küllaldaselt sõpra. Selliseid ovatsioone polenud kuulnud vist Stockholmist „Konserthuseti“ seinad kaua aega, mida korraldasid jazzentusiastid Duke Ellingtoni kontserdi puhul Rootsisis.

Ja miks ei peakski jazz oma eluõigust? Ka siin peab komponist tundma põhjalikult muusikat, sest väärtused nagu George Gershvini „Rhapsody in Blue“ ja Morton Gouldi „American Symphonetteid“, rääkimata Williamsi, Handy ja Ellingtoni populaarseist paladest, on selleks parimaid näiteid. Tänapäeva muusikasuurused — isikud, kes sammuvad ajaga kaasas — Stravinsky, Sostakovitš, Ravel,

Stokovsky j. t. paljud tunnustatud muusikainimesed pole ka keelanud seepärast oma otsekohesemat tunnustust jazzile — ja ta väärneb seda ka täiesti.

Edasi... jazzmuusik, mängija. Äs-sad jazzmuusikas on oma instrumentidel kahtlemata ülimad virtuosid. Niimetagem vaid üksikuid: Armstrong, Goodman, Miller, Smith, Shaw, Dorsey jne. Pole siis ime, et inglise jazzitunsa Nad Gonella raamat trompeedipuhumisest leidub meigi konservatooriumi raamatukogus. Jah — neilo tuusadele on parimalgi tahtmisel võimatu vastuvõtteid tuua — nad on ka kunstnikud.

Jazzi nimetatakse moodsaks muusikaks. See väljend peab paika. Ta on moodne selles mõttes, et on jätnud võimaluse ka mängijal olla ühtlasi komponist, näidates omi võimeid improvisatsioonilisest küljest. Jazzis, kitsamas mõttes, pole enam muusika seotud nootidega, selles muusikabranžis võib ta end väljendada muusikaliselt püramatus ulatuses.

Kasustades põhjalikult oma improvisatsioonilist andekust, virtuositeeti instrumentide suhtes, saamegi jazzis need huvitavad ja komplisseeritud soolod — nn. „hot solos“ ja hulga muusikute puhul „terrific swingi“. Selline viimane äärmus, sellesse kalduv väljendvorm jazzis, võib olla vaid nauditav isikule, kes 1) on eelkõige üldse võimeline kuulama jazzit, 2) keda huvitab see muusika, 3) kes on teatava aja pühendanud vastavale kirjandusele ja selle juhiste järgi vastavale heliplaatidele või raadiosaadetele. Üldiselt — on vastuvõetav isikule, kel on vajalised eelteadmised jazzmuusika kuulamiseks. Puuduvad need, siis ei saa ka täielikku naudingut jazzist, kuna ei tea, mida tahab väljendada see muusika. Ses mõttes muutub meigi enamiku iganenud ja põhjendamata vaade, et jazz on vaid jampjamp. Tungides asjale lähemale, avastame hoopis vastupidist, avastame selleski muusikaharus naudinguvõimalusi.

HENRY AMBEL

Kevadkohinaid Mõisakülalt

Egas sellest kevadest küll suuremat midagi kuulda ole, kalendri järele otustades peaks ta juba käes olema, aga need suured lumehanged akna all... oi... oi... Ei saa ju ööbik lumehunniku otsas serenaadi siristada, ega ka toominguõites sädeleda. Kuid trööstimine end sellega, et ta tuleb siiski, pikamisi, kuid kindlalt nagu Ulila elekter Mõisaküllalt.

„Prr... Mõisaküllalt on ju elekter.“ ütlete teie, armsad lugejad. Muidugi on, kuid milline? Igatahes tuleb teinekord tükk aega küünatulega uurida, et veenduda „elekteri“ olemasolus. Eriti halb on lugu suvel, millal sedagi vähest antakse vaid kesköttundidel, muutes nii võimatuks raadiokuulamise. Ja nii võib inimese hoo-piski kultuurist ära võrutada, nagu see ongi juba juhtunud või juhtumas paari kohaliku „tegelinskiga“, kes jätsid oma mitmesajakõitelise lahtilõikamata raamatukogu maja kõrgemale korrale tolmu sisse.

Muidu läheb kogu elu kõva KÕ tähe all. Nii kui üks kursus lõpeb, algab kohe teine. Ning nii mõnegi mehe paneb mõtlema see gaasiasjandus. Uuritakse ja puuritakse, kas osta mask või osta „suur tonn“ kartulimahla. Otsus langeb vist siiski esimese kasuks, sest ilma õhuta ei saavat elada, kuigi muidu käiakse „tõetera“ järele „Viin peab ja leib võib olla majas.“

Jaak.

SÜDAMESOOVE

Film ja Elu

LUGEJASKONNAS

SÜDAMESOOVE lugejaskonnast avaldatakse „FILM JA ELU“ veergudel tasuta, kusjuures toimetusel on õigus südamesoovide sisus võtta ette parandusi või neid ebasobivusel üldse välja jätta. Vastuseks saabunud kirju võib kätte saada Tallinnas, peakontorist, Tõnismägi 7—2, teisel korral kella 5—6-ni p. l. või Tartu kontorist, Tartu, Rüütli 16. Vastava arvu postmarkide saatmises! läheta kirjad kuulutajale koju.

Igale südamesoovile, mis saadetakse avaldamiseks meie lehe vastavas eriosas, lisatagu juure kahe viimase „Film ja Elu“ soodustusedelid.

Südamesoovid avaldatakse toimetusse saabumise järjekorras.

HALLO PIKAKASVULINE NOORMEES! Siin pikakasvuline pealinna tütarlaps palub sules-tada. Kirjad „F. ja E.“ toimetusse Tallinnas mgs. „Freyja“.

ENDEL! Palun tagastage minu foto. Hilda. **AHOI TÛTARLAPSED!** Siin kaks noormeest soovivad tutvust-kirjavahetust kevadpühade veetmiseks. Kirj. slt. „Hernehirmutis“, „Arglik Lõvi“.

TÛTARLAPSED Pärnust ja Tallinnast! Teiega soovib tutvust-kirjavahetust väike poiss provintsist. Kirjad Pärnu postkontorisse raamatukogu kaardi nr. 7822 ettenäitajale. „E. 18“.

KEVAD KUTSUB MEID ja meie kutsume kõiki tütarlapsi üle maa! Tahaksime olla tuttavaiks teile kaunil kevadel ja suvel. Kirjad „Film ja Elu“ toimetusse märgusõnadega „Kevad I“ ja „Kevad II“.

HALLO! TÛTARLAPSED TALLINNAST! Teiega soovivad tutvust-kirjavahetust kaks pikakasvulist noormeest. Olge meile soojaks päikeseks pärast karmi talve! Kirj. slt. Tallinn, mgs. „Jerry“, „Cerry“.

HALLO TÛTARLAPSED avaras Eestis! Siin lõbus noormees soovib tutvust kirjavahetusest. Kirjad „F. ja E.“ talitusse Tallinnas ühis. Haigekassa. L. A-66232 ettenäitajale.

KINOHAIGUSE ALL KANNATAV noormees tutvust meeldivate vabade tütarlastega. Kirjad slt. mgs. „Erast“.

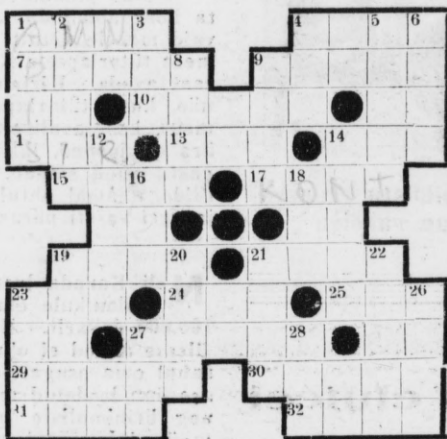
HALLO, KENAD TÛTARLAPSED üle kodumaa! Kas suudaksite ulatada kahele kevadtormidest karile paisatud merimehele oma armastavad käed. Kui ja, siis palume sulestada peatselt. „Alfa 1“, „Beta 2“. Kirjad „Film ja Elu“ talitus Tallinnas.

HALLO! TÛtarlapsed ja noormehed! Teiega looks tõsist tutvust õed-vennad. Foto soovitav. Kirjad: Anu 20, Aili 17, Ago 18, Allu 19. Otsa pk., Lepasaare p.-ag.

TEMPERAMENTNE BRUNETT TÛTARLAPS soovib „sulesõna“ poeglastega üle kodumaa. „Lydia 17“. Võnnu 54, Haapsalu.

SÕJAVÄLASED-MERIMEHED Kolm haritud, kaasavara omavat, tõsiselt ellu suhtuvat preilit tutvuskui meeldi teiega. Oleme aastais 20—25. Kui huvitute, palume kirjutada „F. ja E.“ Tartu esindus. „Talutütred“.

RISTSÕNA

Paremale: 1. Naise nimi. 4. Kallis vara. 7. Toit. 9. Aumärk. 10. Vald Tartumaal. 11. Inglise aadlik. 13. Koht. 14. Mehe nimi. 15. Toit. 17. Koera toit. 19. Veesõiduk. 21. Kratt. 23. Viljahunik. 24. Naise nimi. 25. Toit. 27. Tegev osa. 29. Naise nimi. 30. Ligem sugulane. 31. Naine. 32. Naise nimi.

Alla: Egiptlaste püha härg. 2. Kate. 3. Usaldatav. 4. Vald Pärnumaal. 5. Päev. 6. Eesti luuletaja (+). 8. Hukkamiskoht. 9. Muusikariist. 12. Mehe nimi. 14. Pidulik sündmus. 16. Eesti kunstnikke. 18. Taip. 19. Kirjanduslik teos. 20. Pide. 21. Kiri. 22. Iseloomustus. 23. Kodanik kuningriigis. 26. Rahvus. Maa. 27. Meel. 28. Kihelkond.

Auhinnaks. mõbesulepea, „Film ja Elu“ tellimine 3 kuuks ja Tallinnas elavaile lahendajaile eriauhinnaks kolm Olevi Tantsusaalide külastamise võimalust koos partneriga.

Lahenduste saatmise viimaseks tähtpäevaks on 27. aprillil.

kevadpühadenumbri ilmunud spiraalmõistatuse õieti lahendajaist osutusid loosimisel õnnelumala soosikuks Paides, Pikk t. elunev Elli Vahtra, saades siidsukad; Artur Hoolma, kes elab Haapsalus, Võnnu t. võitis herra kaelasideme ja Kohila vallas Harjumaal elunev Ants Odris — seiklusromaani.

Tedretähtede vastu on

KREEM ja SEEP

parimad vahendid.

A/s. prov. JULIUS LILL

KAS LEIDUKS KODUMAAL sakslannasid, kes tutvuskid noormehed ja aitaksid ühtlasi keele edasiõppimises. Kirj. slt. „Tasu kokkuleppel“.

NOORMEHED! Sulestage kahele tütarlapsele, kes igatsevad omada tõelist tutvust. Kirj. Tallinna slt. „Sõprus“ ja „Usaldus“.

TÄHELEPANU! Palutakse tütarlast a. 16—20 oma kirjutusblokki õmblikuvõrkudest puhastada ja pühendada mõned sõbralikud reakesed pealinna noormehed. Kirj. slt. Tallinn „Hardy“.

NEIUD ÜLE KODUMAA! Kes teist sooviks tutvust kahe poisslapsega, et võiksime ühiselt saabuvat suve mööda saata. Vanus 17—20 aastat. Kirjad kuni 30. aprillini Pärnu, Janseni tän. ajalehekiosk „Maks“ ja „Leks“.

HALLO NOORMEHED üle Eesti! Sulestage kahele tütarlapsele. Kirjad slt. Tallinn, mgs. „Margi“, „Marja“.

INTELLIGENTSED VORMIKANDJAD — maal, õhus, veel, — kes te enne ei ole reageerinud säärasele kuulutusele, siis tehke kordki erand ja sulestage kahele noorele, kenale ja haritud tütarlapsele. „Blond“ ja „Brunett“. Aadress: Tolli 23—5, Narva.

NOORMEHED!!! Kui omate ande ja suudate vabalt joodeldada — mängida oma häälega puhalt ja kergelt, siis teatage samasugusele joodeldajale noormehed, et võiksime koos midagi ette võtta. Ei tahaks jätta seda kasutamata, mida ei ole igauhele antud. Kirj. slt. „Ehtne joodeldaja“.

HALLO! Siin neli rõõmsat tütarlast Rakverest soovivad tutvust samasuguste noormestega. Viiv, Viivi, Tiiv, Bibi. Aadressil: Vabaduse tän 30—9, Rakvere.

TÛTARLAPSED aastais kuni 18. Tooge päikesepaistet kahele noormehed. Kirj. slt. Tallinn mgs. „Pikk“, „Keskmine“, „Lühike“.

TÛTARLAPSED AASTAIS 16—25. Teiega soovivad tutvust kaks igavustundvat Tallinna noormeest. Kirjad (eelistatud fotoga) saata slt. Tallinnasse, märgusõnaga „V.“ ja „A“.

KAKS LÕBUSAT TÛTARLAST soovivad korralike, lõbusate pealinna noormestega tutvust. Soliid-sed vastused „X“, „Y“.

TÛTARLAPSED EESTIS! Teiega soovivad mõtteid vahetada kaks pealinna noormeest. Kirjad slt. Tallinnas märgusõnaga „Elu rõõmukarikas põhjani“.

HALLO! KAUNID SENJORIITAD! Teiega soovib tutvust meeldiv intelligentne noormees. Eelistav pikem kasv — brünetid. Vanus 16—21. Kirjad palun Soeotsa kirjatalu, p.-k. 19. „Kevadvõlu“.

HALLO POISSLAPSED ÜLE EESTI! Teiega soovivad tutvust-kirjavahetust kolm tütarlast Tiirilt. Kirjad slt. mgs. „Eva 19“, „Eve 18“, „Evi 18“. Tiiri pkt. 10, Tiiri.

„Film ja Elu“
Soodustussedel

nr. 7 — 11. aprillil 1940.

GLORIA PALACE

Maailma lõõkfilm

Mees raudse maskiga

Peaosas JOAN BENNETT.

II. Huvitav lisa.

KINO

BI-BA-BO

Viru 11.

NELSON EDDY
ja
ILONA MASSEY

laulusuurefilmis

„Balalaika“

II. Huvitav lisa.

KINO

MODERN

MICHELE MORGAN

sügavsisulises heifilmis

**„Südame-
daam“**

II. LISAESKAVA.

HELINO

GRETA WEISER, THEO
LINGEN, MARIA
ANDERGAST

üliilõbusas helifilmis

Tuba nr. 13

II. Huvitav lisa.

ARS

Claudette Colbert
ja Henry Fonda

õhnevasisulises suurfilmis

**Läbi tule
ja vere**

II. Huvitav lisa.

DIANA

Kopli t. 8.

Zarah Leander

hiigelfilmis

„KODU“

II Väike võõras. III Ufa ringvaade

ORION

Patdiskim. 25

Brigitte Helm, Joseph Schildekraut

Doonau rapsoodia

II Shirley Temple Õnneseen

SKANDIA

Viru t. 10.

Victor Francen, Vera
Korene sündmusr. filmis

„Tamara“

II LISAESKAVA

Elu ja surma vahel

„Film ja Elu“ põnevusjutt

Lugu Põhja-Ameerika kodusõjast

Alabama raudteesillal seisis mees ja vahtis üksisilmi tormavasse jõkke. Ta kandis silmalt kaelas, kõis oli kinnitatud tugeva palgi külge ta pea kohal. Käed olid tal seotud selja taha. Paar lauda oli asetatud risti üle rööbastest, et niihasti tema kui ka timukad — kaks liiduarmee sõdurit — keda kamasand reservvahtmeister, võiksid parestini toetada oma jalgu. Tükike maad eemal seisis relvastatud kapten, ja kummaski silla otsas seisis valvur.

Jõe üks kallas tõusis järsult õhku, ja teda kroonis fort: selgesti oli näha kahurisuu, mis oli juhitud sillale. Nõlvakul fordin ja silla vahel seisis kompanii jalgväesõdureid, keda kamasand leitnant.

Mees, keda asuti pooma, oli umbes 35-aastane. Tal olid meeldivad näojooned, sirge nina, otsustav suu, kõrge laup; pikad, tiheadad, tumedad ja lihtsad juuksed olid kammitud ülepea ja langesid taga hästi sovelatud visitkuu kaelusele. Ta kandis vurrusid ja teravat habet; silmad olid suured ja tumehallid; neis peegeldus lahkust, nagu seda vaevalt oleks võinud loota inimese juures, kes juba sipleb timuka lingus.

Ei, see mees polnud kindlasti mõni tavaline roimar.

Eeltööd näidused olevat lõppenud, mõlemad sõdurid astusid kõrvale ja tõmbasid laua ära, mil nad alles praegu olid seisnud. Vahtmeister asus nüüd leitnandi selja taha ja seisis selle laua ühel otsal, mille teisel otsal seisis hukkamõistetud. Kui nüüd kapten märku andis, pidi vahtmeister laualt astuma, mis tõusis loomulikult üles ja teine pool, kus hukkamõistetud seisis, langes sügavusse — väga lihtne, kuid ühtlasi mõjus menetlus. Hukkamõistetud silmi poldud seotud. Ta vaatles hetke oma ebaseisukast asupaika, siis juhtis ta oma pilgu uuesti tormavale jõele, mille vood otse hullumeelsetena ta jalgade eest mööda kihutasid. Palk, mis tansiskles lainetel, äratas ta tähelepanu, ja ta jälgis teda oma silmadega. Kui aeglaselt see ometi liikus! Kui raskelt voolas ometi jõgi!

Kui ainult oma käed saaksin vabastada, mõtles Peyton Farquhar, siis võiksin ma lingu kaelast visata ja ise vette hüpada. Sukeldudes võiksin põigelda kuulide eest, tugevasti ujudes jõuda vastaskaldale, ja kui ma kord olen metsas, siis olen ma ka varsti kodus. Mu maja on õnneks veel väljaspool nende võimkonda. Naine ja lapsed pole veel hädaohus, sest nii kaugele pole nad veel tunginud.

Kuna need mõtted kihutasid läbi hukkamõistetud pea, noogutas kapten vahtmeistrile pead, ja vahtmeister astus kõrvale.

Peyton Farquhar oli jõukas istanduse omanik vanast ja lugupeetavast sugukonnast Alabamas, ta oli lõunariikide äge pooldaja. Kaaluvad põhjused, mille loendus siin viiks kaugele, olid teda seni tõkistanud astumast vahvasse väkke, aga ta kannatas selle all rän-galt, sest kõigi oma südamekiududega igatses ta oma tegutsemise vabandamist vabas sõdurielus, igatses juhusid näi-

data oma vaprust, sest ta oli veendunud, et sõjas leidub sellaseid sündsaid juhusid.

Kord õhtul, kui Farquhar oma naisega istus pingil otse värava kõrvale, ratsutas mööda halli riidetud sõdur ja palus joogivett. Proua Farquhar oli õnnelik, et võib sõdurile abiks alla ja ruttas majja. Ta mees astus vahepeal tolmuse ratsaniku juure ja päris temalt rutuga sõjauudiseid. „Vaenlased parandavad raudteid,“ vastas sõdur, „nad valmistavad üldse uut rünnakut. Nad on juba tunginud Owl-Cruk-sillani ja selle korda seadnud. Komandant on annud käsu, et iga eraisik, kes üldse tegemist teeb raudtee, sildade või kanalitega, lastakse ajaviitmata maha!“

„Kuipalju maad on siit Owl-Cruk-sillani?“ küsis Farquhar.

„Umbes 50 kilomeetrit.“

„Kuidas on lood valvega?“

„Eelsalk seisab raudteel, umbes kilomeeter sillalt arvates, ja kummaldi silla otsal seisab valvur.“

**Lõbus tuju,
sisu eht —
See on meie
lemmikleht**

„Oletame,“ jatkas Farquhar, „üks eraisik pääseb eelpostist mööda ja saab jagu valvureist, kuidas võiks ta seal kasulik olla?“

Ratsanik mõtles hetke.

„Kui olin viimati seal,“ vastas ta, „siis märkas, et ümber puusilla on riidastatud hulk randunud palke; need peaksid nüüd kuivad olema ja põlema kui takud.“

See sõdur oli olnud liiduväe salakuulaja.

Kui Peyton Farquhar langes, kaotas ta teadvuse ja oli kui surnud. Sellest seisundist ärkas ta, nagu talle näis — terve igaviku möödudes — tugeva valu peale kaelas, millele järgnes lämbumishoog. Torkavad, läbitungivad valud näisid kaelast alates haaravat iga muskli, iga ta kehasoont, ta liikmeid, tuliste jõgedena voolavat läbi ta valu ja temas tekitavat palavikku. Peas tundis ta vaid üht: see oli tulvil verd — lõhkemiseni. Neid tundmusi ei saanud ükski mõte; ta mõistus oli nagu kustutatud, tal oli olemas vaid võime tajuda, ja mis ta tundis, oli üteldamatu piin. Siis tundis ta liigutust. Mähituna helkivas pilve, mille südame ta moodustas, ilma kehalise olemuseta, hõljus ta läbi tohutute ringide määratu pendlina. Siis lendas äkki kohutava kiirusega teda kattev valgus kuhugi kõrgele, seda vägeva lainetuse saatel, hirmus kohin kõmas ta kõrvus — ja siis oli kõik jääkülmal ja pilkaselt pime.

Võime mõelda oli naasnud: ta teadis nüüd, et kõis oli katkenud, ja et ta oli kukkunud jõkke. Ta avas silmad pi-

meduses ja nägi oma pea kohal nõrka valguskuma, aga ah! kui kaugel, kui kättesaamatuna! Ta vajus ikka veel, sest valgus vähenes ja vähenes, kuni kuma oli hädavaevalt veel nähtav. Siis aga kasvas ta uuesti ja läks üha heledamaks, ja ta teadis, et ta kandub vee-pinna poole.

Ta polnud teadlik üheski oma pingulduses, aga äge valu ta käerandmeis ütles, et ta püüdis oma käsi vabastada. Ta pööris suurimat tähelepanu sellele võitlusele, aga umbes nii, nagu jõudik vahib taskukunstniku trikke. Kõigi jõudude pinguldus oli imeteldav, tore, üliinimlik! Braavo! Kõis langes, käsivarred tõusid, käed tulid nähtavale kasvavas valguses. Ta silmitses ootamatult huviga, kuidas üks käsi, siis teine asus lingu kallale, mis soonis ta kaela, ja nad viskasid ta siis pahaselt minema — maona usles ta siis minema!

„Ei, ei!“ kõlas kuski, ja talle näidus, nagu oleks ta ise need sõnad lausunud, sest lingu eemaldamisele järgnes

hirmsam valu, kui ta seda kunagi varem tundnud. Kael valutab metsikult; aja põletas tulena; süda, mis seni ainult vaeu oli tuksunud, sattus hoogu ja põksus otse kõrini, nagu püüaks ta suu kaudu vabandusse pääseda; kogu keha piinutasid ja vaebasid valud.

Agakuuletamatud käed ei täitnud ta käse. Ometi mürdis tugevad löögid vett, et keha veepinnale kanda. Ta tundis, kuidas ta pea esile tõusis; päikesevalgus pimestas ta silmi; rind paisus kramplikult, hullumeelsetes valudes hingasid kopsud värsket õhku, mille ta hingas välja valukarjatusega! Hetk hiljem silmas ta silda, forti, sõdureid, leitnanti, vahtmeistrit. Need sündasid ja vehkisid, osutades tema poole.

Äkki kuulis ta kapteni häält: „Tähelepanu — valmis — tuld!“

Farquhar sukeldus — sukeldus. Vesi kohises ta kõrvus kui Niagara, aga siiski kuulis ta lasu summutatud raginat.

Kui ta jälle veepinnale ilmus ja hingeldades õhku ahmis, märkas ta, et oli olnud väga kaua vee all, sest ta oli nüüd hulga maad allpool — pääsukohale tublisti lähemal.

Seal kõmas kõrvulukustav pauk: kahe meetri kaugusel temast järgnes siin ja sahin ja kustus plahvatuses, mis näis jõe segi paiskavat suurima sügavuseni. Müüriina tõusis vesi üles, võlvus tema kohale, kattis ta, pimestas teda, lämmatas: nüüd siis lõi ka kahur sekka! Kui ta pea jälle veest tõstis,

kuulis ta laengut läbi õhu vihisevat, ja järgmisel hetkel ragisesid ja mürdisid puud vastaskalda metsas.

Äkki tundis ta, kuidas teda haaras keeris — ta keerles vurrina. Vesi, kaldad, mets, nüüd juba kaugenenud sild, sõdurid — kõik segunes üksteisega ja läks uduseks. Veekeeris oli teda haaranud ja kihutas teda nüüd nii suure kiirusega enese ees, et ta pidi juba pea-aegu minestama. Hetk hiljem paisati ta vasemale jõekaldale, ja ta jäi kruusale pikali neeme taha, mis teda varjas vaenlase eest.

Ta nuttis õnnejoovastuses. Ta surus oma sõrmed liivasesse kruusa, pildus seda kruusale üle oma pea ja õnnistas teda. Kruus sarnanes kullale, teemantidele, rubiinidele, smaragddidele: talle ei meenunud midagi ta elust, mis oleks olnud ilusam. Kaldapuud mõjusid talle kui hiiglaslikud aiataimed, mis olid reastatud süstemaatiliselt; ta hingas nende magusat õhmelõhna. Kummaline roosa valgus helkis tiivede vahelt ja tuulekohin meenutas muinasjutulist kandlemängu. Teda ei vaevanud vähimigi soov oma põgenemist jätkata; ta oli täitsa rahul, et tohtis viibida sel võimal ja ilusal maakera-lapikesel.

Laengu sisin ja vile ta pea kohal kohutas teda. Kahurväljane, kelle pinguldused olid olnud asjata, saatis hui-pi veel uue lasu. Mees püstus, tormas mäest üles ja otse metsa.

Kogu päeva rändas ta läbi metsa, mil ei näinud olevat ei lõppu ega aru; ei kuski talu ega rada. Ta polnud seni veel aimanud, et ümbrus siin on nii tühi ja elutu.

Õõ laskudes oli ta surmani väsinud ja pooleldi nälginud. Aga mõteldes naisele ja lastele ruttas ta edasi. Lõpeks leidis ta tee, mis näis talle õige. Ta oli sile ja lai nagu linnatänav, ja ometi tundus ta olevat unustatud. Mitte ainustki põldu, mitte ainustki inimelamut. Niidpuie mustad tiived moodustasid sirge müüri mõlemal pool; kui ta vaatas taevasse, nägi ta kuldseid tähti, mis talle tundusid aga täitsa tundmatuina — kogu tähistaevas näis moodustatud olevat salapärase, uue süsteemi järele. Mets kummaldi pool teed oli tulvil kummaliisid hääli, mille hulgas ta kuulis kord või paar sosistamist talle tundmatus keeles.

Kael valutab hirmsasti, ja kui ta eda käega puudutas, märkas ta, et see oli kohutavalt paistes. Ta teadis, et ling on vajutanud ta kaelale musta jälje. Silmad olid verd täis, nii et ta neid ei suutnud sulgeda. Keel oli paistetunud janust. Ta otsis kergendust sellega, et ulatas keele välja värsket õhu kätte. Kui pehme oli käia murusel teel — ta ei tunnud enam teed oma jalgade all!

Hoolimata valudest oli ta vist teel uinunud, sest äkki nägi ta enese ees täitsa uut stseeni — või ärkas ta parajasti deliiriumist? Ta seisab oma maja värava ees. Kõik on nii, nagu ta seda mäletas viimasest korrast, hele ja sõbralik, hommikupäikeses säras. Vist on ta rännanud terve öö. Kui ta aia-värava avab ja edasi sammub piki laia, valget teed, näeb ta enda ees lehvimas naiserõivastust — ta naine sammul verandatreppist alla, talle vastu. Al-seisatub naine, võrratus ilus ja naiselikus vääriskuses, rõõmunaeratus suus. Ah, kui ilus ta ometi on! Lahtisi käs-tormab ta naise juure. Kuid seal tun-neb ta uimastavat lööki kuklas, pimes-tav leek lööb tema ümber põlema, paul — nagu kahurisuu — kõmab õhus — ja kõik on pime ja vait!

Peyton Farquhar on surnud. Kuv-valt ripub ta korjus murtud kaelaluugi Owl-Cruk-silla palgi küljes, tuule käe-sia ja sinna kõlkudes.

OLIVER WHITE.

Eesriie langes

Saatuse karm käsi on kiskunud järjekordselt mele seast inimese, kelle elu oli suur loomine. Surm röövis «Estonia» teatri perest operettenori Hugo SUTTI. Noor kunstnik on jäädavalt sulgenud oma silmad ja me ei näe teda enam kunagi ülevas tujus rõõmutamas teatrisõpru, keda tal ohtrasti oli. Eesriie on jäädavalt langenud Hugo Sutti elunäidendis. Metsakalmistule kerkis juurde uus hauakäbas. Raskemeelne lein valitseb kolleegide, sõprade ja teatrikülastajate hulgas, kes hindasid noori kunstnikku ta seltsimehelikkuse ja andekuse tõttu.

Viktor Hugo ja armastus

Armastus on tohtu egoism, mis sisaldab kõik omakasupüüdmatused.

Üteldakse, armastus olevat südamepimestus; mina ütlen: mitte armastada on tema pimestus.

Väline meeldivus pole kunagi täiuslik, kui teda ei elusta sisemine ilu. Hinge ilu levib salapärase valgusena keha ilu üle.

Armastatakse naist nagu avastatakse uus maailm; alati temale mõeldes.

Nagu meie ühiskond kord juba on loodud, siis tuleb naisel mees enese külge siduda.

Lapsevankreid

a sportkärusid

soovitab oma tööstusest

ELMAR RONK

Tartu maantee

Telefon 319-26 Töö eest vastutus

13

Leitud ja taaskaotatud kevadfee

Nagu mäletate, oli lugu minu seltskondapääsmisega väga paha. — Sain seal viibida mõne päeva, kui juba heidet uksetaha. See tuli sellest, et ma ei tunnud küllalt maneere. (Omavahel öeldud: heitsin kui külva ja seemneid tee veere). Polnud viga, kui helistasin oma tunnete tsitreid, aga kui hakkasin pilduma vaimukuse sätendavaid litreid, sain põlglikke pilke õrnemalt soolt ja mind paluti üleolevalt sulgeda uks väljapoole.

Arvate muidugi, et mu elu võttis sootuks kurva kuju. Eksite. — Mitte karvavõrdki ei langenud mu tuju. Sõnasin:

„Milleks tuju langetada nii! — Leidisin omale ometigi uue südamesõbrata ri — väikese Anne-Mari!“

Nii ei tulnud mul mõttesegi millelegi käega heita. Tahtsin kiires korras Anne-Mari üles leida.

Ühel ennelõunatunnil, kui võtsin kohvi ajaviiteks istet, tundsin äkki ängistust ja südames teravat pistet. Tajusin õnnemajaka naeratavat vilku ja märkasin endale suunatud blondi kaunitari pilku. Oo! Minu õnejumalanna istuski sääl. Ja juba kajast kõrva ta harfitaoline pehme hää:

„Liks oled nii sünge, kui viibiksid hauas ja istud nii ihuüks lauas?“

Olin leidnud Anne-Mari ometigi! Astusin pikkade sammudega ligi. Varsti istusime lauas üheskoos ja viibisime tormilises vestlushoos. Pean tunnistama, et ma ilusate naiste seltskonnas alati vaimukust üle keen, milleks tõuget sedapuhku andis too blond-päine sireen.

Esinesin muidugi jälle kui paljureisinud mees, tolle lihtsameelse ning südamliku olendi ees. Kõnelesin, kuidas olin kord suguharupealik Tahitiis, teinekord maavanem roosilises Haitiis, siis jälle cow-boy metsikus Läänes ja seltskonnaloovi Londoni seltskonnas mondäänes. Pajatasin sellest, kuidas rändasin läbi Sahaara, kui seal valitses kohutav maru, kuidas eskimodega laskisin Gröönimaal maha mitusada jääkaru.

Puistasin müstilisi jutte nagu varukast ja märkasin, et Anne-Mari pidas minust suuresti lugu, kui mehest arukast.

Kui vaikisin, laskis neid jälle oma häält heleda ja sõnas vaimustusega:

„Midagi säärast tahaksin kunagi ka ise läbi elada.“

Lahkusime kohvikust lõunatunnil hilja. Märkas, et minu lähenemiskatsed olid kannud vilja.

Järgmise päeva hommikul unistasin oma katusekambris ja tundsin, kuidas süda vaevles mingis segaste unelmate klambris. Mõtlesin paari luuletusega saada maha, sest õhtuks oli hädasti tarvis raha. Tahtsin uut lõõma anda kiretule tahile. Pidime Anne-Mariga minema seiklusjahile.

Parajasti, kui panin paberile esimesi stroofe; kus kajastus vastse maailma põrutavaid katastroofe, inimeste ahastusi hävingus ja näljas, kuulsin pidevat koputust ukse taga väljas.

Ukse taga seisis proua Vilja — kõrgete kunstide mätseen ehk koduselt öeldud: proua Madleen. Sõnas:

„Tervist mu noor luuletaja. Tulin vaatama, kas teil pole minu abistavat kätt vaja.“

Madleen mõne tunni minu aega viitis, mille vältel mu ekstraklassilisi võimeid kiitis. Oli vaimustet mu loomingu, millel elegiliselt nukrad toonid ja mis värskejumelised nagu puhkevad moonid. Kui viimaks jälle oli eemaldunud proua mitte just meeldiv raskus, naeratasin lõbusasti kaks kahekümnekroonist mu taskus.

Järjekordselt pidin nentima tõika, et ega ikka luuletamisega suuremat raha ei löika. Nii ma jällegi enesele kinnitasin, et muudmoodi pole raha kaudeltki tulema kasin.

Õhtu veetsin Anne-Mariga nooblis lokaalis, kus ainult kõige valitum seltskond traalis. Ja kuigi mind mõnes mõttes teatav painajalikkus rõhus, näitasin üpris vabalt selles lainetavas õhus.

Niipea, kui olime saanud ühte niishi laua, panin sähvutama oma tuleraua. Meeliilendav muusika ja klaasides sädelev konjaki kuld mõjusid seleks kaasa, et mu blond unelm võttis varsti

tuld. Mahedaid helisid võlus tromboon ja ahvatlevalt punases valguses kajastoo südantlõhestav laul „Ramone“.

„Kogu elu on vaid hetkeline mõtiskelu, kuid tänasel tunnil kuulub meile olevik ja elu. Anne-Mari, kas näed, kuidas meile lahti on kõik ukse? — Kas tajud pulsilöögi värisemise tükset? Jätame täna muremõtte mõne, kuula, mida lausub muusika unistav kõne.“

Nii viibisime õnnelikena ja meid oli nõidunud muusika takt, millele liisandus mu õrnutseva jutu ekstrakt.

Kui kahju, et mu õnn ei olnud aga pikk. Varsti sisenes lokaali Ludmilla, käevangus kavaleer shikk. Poiss näis olevat peen ja sale. Ning Ludmilla armastusväärsest õhetas pale. Neidki näis olevat vallanud seiklushimu. Siis äkki märgates mind sähvatav Ludmilla silmis kätemaks ja viha.

Ta oli nähtavasti aru saanud, et hoidsin korraga tules mitu rauda, mistõttu suundus otse minu lauda.

Ei saa salata, et ta polnud ilus, kui lähenes meile brokaatkleidis hõbehallid ja võrgutavalt naeratades sõnus:

„Oo! — Tere mu poisu kallil!“

Sel silmapilgul jätsin kindlasti endast räbala mulje, kuna jäin kahe naise vahele seisma abituna.

Öeldakse, et naised on suured diplomaadid, kuna nende juures esinevad arukuse ülimad kraadid. Sel silmapilgul, kui kaks naise silmapaari minule vahtis, saatus ka minu diplomaatset oskust näha tahtis.

Kuidas suutsin aga olla armastusväärne korraga kahele? — Jäin loomulikult mõlemaga vahele.

Hakkas häämatult piinlik. (Ma ei saagu). Ei jäänud muud üle, kui lasta jätta. Jätsin nad mõlemad sinna oma pead, teadmata, kas sellest loost tuleb midagi halba või head.

Lahkusin sündmuskohalt, sprinteri vilkus jalus. Olen jällegi kevadfeeta. Süda on raske ja valus.

Tartu eluteri

Kaks juubilari

Nädala vahetusel pühitseti kahe juubilari — Eesti Korporatsioonide Liidu ja Eesti Korporatsioonide Vilistlaskogude Liidu — tähtpäevi. Esimene sai turjale 25 ja teine 10 aastat. Tartusse oli kogunenud mõlema juubilari juubelpidustustele õige rohkesti akadeemilist peret.

Jälle rökkas vaikne Tartu piduliste laulust, eriti konventide ümbruses, kusjuures mõnes kohas olid abiks võetud isegi „karmoškad“.

Viimane asjaolu võis tekitada ka kõige vaiksema tartlase hinges tuulepuhangut, milline mõnel paisus tudengitega ühiseks laulupuhanguks ja seda enam, et koos tudengitega lauldes ei olnud karta sekeldusi liikuvate korraldajatega. Sest tudeng on see individ, kes võib kõike teha ja kõigega hakkama saada ja kellele on kõik lubatud!

Kunsti kaksnädal

mis toimub kunstiihingu „Pallase“ korraldusel kunstiaasta tähe all, on oma kahepäevase kestvuse jooksul võitnud tartlaste kunstimeeli üllatuslikult ja isegi kaunis heade tagajärgedega — ka majanduslikult. Nii oleval tartlastel kunstiihingu üritust külastanud rekordiliselt ja ka oste oleval tehtud rekordiliselt.

Paari päeva pärast lõpeb see 30-ne kunstniku kunstinäitus ja korraldajad võivad kunstihoone uk-

Nahktarvete-kliinik

Parim ja soodsaim nahktarvete, portfelli, käsitaskute parandus- ja värvimistöökoda asub

HARJU 29—8.

TEL. 412-75.

Kõik tellimised täidetakse kiiresti, kusjuures hinnad on tarvitajale vastuvõetavad.

sed suure rahuldustundega sulgeda, kuna väärtuslikumad kunstiteosed oleval näituselt ära ostetud. Väärtuslike teoste ostjateks oleval „Pallase“ andmeil peamiselt Tartu keskkohi esindajad.

Kaotatud võtmeid

on Tartu leiubüroosse õige rohkesti toodud. Nii kõlab kohaliku ajalehe sõnum.

Võtmeid oleval mitmesuguseid, nii kujult kui ka suuruselt. Näib, et ülekaal langeb snepper-võtmeile, milliseid leitakse peagu iga maja koridori nurgast kümnete kaupa.

Viimane asjaolu paneb mõtlema, miks just sneppervõtmed lehvavad pimedates koridorides nurkades ja mitte teist liiki võtmed. Ütleme näiteks, kas või „südamevõtmeid“. Koridor on ju lõpuks see koht, kus kavalerist noormees võib oma ainsa südamevõtme kaotada neule, keda ta kusagilt peolt või muult sarnaselt koosviibimiselt hoolikalt koju saadab ja lõpuks neule tema kodukoridoris või maja paraadukse ees truudust vannub ning oma „südamevõtit“ pakub.

Pühendatud naisele ja kodule

Tee ellu on vaba!

Tulusa d näpunäiteid noortele kohaotsijatele

Jälle läheneb kevad, kooliaasta lõpp, kus tuhanded noored astuvad ellu, et endale iseseisvalt leiba teenida. Kuipaljudel puudub esimeste arglikkude katsete juures abi-mees, kes oleks sobival ajal hea nõuandega käepärast. Ja neid nõuandeid vajatakse ometi nii palju! Kui raske on kirjutada esimest kohaotsimise palvet ning kuidas süda põksub, seistes esimest korda oma tulevase šefi ees, seda mäletab töötavaist mimestest igauks. Tahame seepärast mängida veidi head sõpra, kelle nõuanded aitaksid noori kergemalt edasi.

(Toim.)

Mitte alati pole head tunnistused või suured teadmised elus ja töös edu aluseks. Ka parimad soovitusel ei aita midagi, kui inimesel endal pole toda teatud „sarmi“, mis torkab silma kohe esimesel nägemisel. „Olen hädavärs“, kaebab too, kel kunagi ei rea ja ta ei teagi, et sageli peitub põhjus just temas endas. Mõnes asjas on igauks siiski ise oma õnne sepp, kes kas või kaudseltki saab mõjutada enda saatust. Kuidas saadakse siis pigi-linnust õnnelapseks? „Kasvata end ise!“ on ka siin parimaks mottoks!

ESIMENE MULJE ON OTSUSTAV.

Tavaliselt on esimesed viis minutit tutvuse loomisel tähtsaimad, sest juba siis nähakse otsekohe inimese rigu ja voorusi, millede otsustust tähtsusest isik ise on vaevalt teadlik. Iga samm, iga liigutus muutub otsekohe teie visiitkaardiks. Kes juba tuppastudes kohmetunult komistab ja vaevalt julgeb pilku toolilt tõsta, või istudes närviliselt edasi-tagasi õõtsub ning oma riidetelt olematuid tolmukübemeid pühib — see taipab vist isegi, et tema otsustusvõime pole just kes teab kui veenev. Iga šeff hindab oma alluvate juures otsustusvõimet ja vabatahtlikust. Närviline kätehoorimine, jalgade õõtsutamine ja teised sarnased tegevused, nagu bürooklambrite ornamendiks seadmine ja kummi-paelaga nipsulaskmine pole samuti heaks atestaa-diks. Hoidke pea püsti ja jalad vaikelt ning istuge, kui teid palutakse, rahulikult toolile. Žestikuleerige ainult siis, kui soovite mõnd sõna eriti rõhutada.

Üldiselt on rahulik käitumine ja vaba olek parimaks tunnistuseks teie oskusest — ning peaks olema õpetav ka rahutumaile inimestele.

RIIDED TEEVAD INIMESE.

Parim on juba esitlemisel riietuda oma võimalikule tulevasele kohale sobivalt. Nii ei tohi kohaotsimisele ilmuda elegantses pärastlõunakleidis ega ka vanimas kõõgikittis, vaid tuleb leida rietus, mis sobib hästi kandja isikupäraga. Soovides näida võimalikult soliidsetena ja virkadena, riieavad mõned nii mittemidagiütlevalt, et juba sellest võib teha järeldusi nende võimete kohta. Näidake oma riitusega päris rahulikult, kes te olete — ainult ärge unustage, et mitte riide hinnalisus pole tähtis, vaid viis, kuidas seda kantakse. Kortsunud ja tolmune krae, viltused kontsad, keerdus sukad ning lahtised nõõbid lasevad oletada kandja töö juures samasugust lohakust. Ja kui te juba olete hool-salt harjand oma rõivad ning puhastanud kingad, siis mõelge tingimata ka kontsadele, sest sageli on täiuslik välimus rikutud just sellise pisiasja läbi.

KA PISIASJAD ON TÄHTSAD

Puhtad käed ja ravitud küüned on vajalikeks ja loomulikeks peagu kõikidel kutsealadel. Mõne tähtsa sündmuse puhul tuleks neile aga erilist tähelepanu pöörata. Eriti kutsealadel, kus käed on alati nähtaval nagu juuksurite juures. Sellega pole aga sugugi mõeldud, et peaksite kasutama mitu pudelitüüt hinnalist lakki ja valseid. Tavaliselt ei hinda leivaisad tosinaid käevõrusid kuigi kõrgelt. Palju ehteid ja ülipikad küüned takistavad kindlasti töötamist. Sama „värivähesust“ tuleb soovitada ka üldiselt, sest liialt värvitud nagu ei ärata just kuigi palju lootusi omaniku tööviisist. Tugev parfüümlõhn mõjub kindlasti pigemini eemaletõukavalt kui ligiõmbavalt.

Meeldiv lihtsus tegumoes ja hea lõige on nende kahe uue kevadkostüümi voorusteks. Selline rõivastus oleks noorele daamile kohaotsimisel sobivaim.

MEELDIV HÄÄL

Enam kui üks ülemus hindab tänapäeval meeldivat häält, eriti kui on tegu ametiga, kus tuleb palju kõnelda võõrastega. Kriiskav hääl, krooniline kõha on isegi kannatlikumale kuulajale raskeks närviprooviks. Kas saab siis aga oma häält muuta? Kindlasti, heal tahtmisel võib siingi palju saavutada. Kes liiga kiirelt kõneleb, peaks alati kontrollima, kas või oma vastasistuja näoilmele oma kõne arusaadavust. Enamikus on kõnevigades

süüdi hingamistehnika. Kui hääl kõlab liig kriiskavalt, näitab see, et teie vahelihas ei tööta korralikult.

HUVI TÖÖ VASTU

Püüdke oma vastasistujale alati vaadata otsekohe-selt ja avameelselt silma. Jätab otse pünlaku mulje, kui küllaline kõneldes kogu aeg laseb oma pilgu hajameelselt libiseda seintele või põrni-seb enda ette. Näidake juba oma näoilmega, et tunnete asja vastu huvi. Loomulikult pole vaja mingit kramplikku entusiasmi, vaid ärkavat huvi, mida võib eeldada iga uue ametniku juures ja mis väljendab õiget tööindu.

SOBIV LAHKUMINE.

Kõik tähtsamad küsimused läbi arutanud, ärge unustage sobivat hetket lahkumast. Enamik inimesi unustab, et härra direktoril on tavaliselt vähe aega ja muudavad oma jutukusega „kõrge härra“ kärsituks. Head üldmuljet täiendavad kindlasti ka mõned tänusõnad, milliseid lisandatakse hävastijätule.

PALVEKIRI.

Kui teilt ei nõuta isiklikku esinemist, vaid palutakse esineda kirjateel, tuleb esitlemist eriti hool-salt kaaluda, sest kirjutades muutub iga hoolatusest tehtud viga otsekohe saatustlikuks. Määrdu-nud kirjapaber, hoolatu kiri ja grammatilised vead on äärmiselt halvaks tunnistuseks. Ärge unustage, et kirjastiilist püütakse leida ka teie iseloomu. Kaalu-gu enne kirjutamisele asumist hoolikalt kõiki oma vooruseid ja rigu. Ärge hoobele oma teadmistega, ent ärge asetage ka küünalt vaka alla. Märkige ka alati hoolsasti enda aadress, sest selle unustamine on viga, mida sagedamini tehakse. Ka ilus lai äär aitab kirja välimust muuta nägusamaks.

ESIMESED TEENISTUSPÄEVAD.

Igal ettevõtetel on oma töösüsteem, mis töötab nii-öelda „isikupäraselt“. Seetõttu tuntakse vae-valt isikuid, kelledega hakatakse koos töötama, või töötingimusi peensusteni. Mitte meelega, vaid liht-salt kogenumatusest teeb iga uus ametnik esimesel nädalal rigu. Selle aja jooksul hoidke silmad eriti lahti, sest mitte oskus, vaid see, kui palju ta juurde õppida oskab, näitab inimese intelligenti.

Selliste lipukirjadega varustatuna saavutate elus kindlasti nii mõndagi ja küllap näete — edu tuleb siis iseendast!

Max Factor Jr.

Juuksevärviminegi on kunst

Ärge värvige oma juukseid!

Nii ütlesin igale naisele, kes oma ah-nii-igava-test pruunidest juustest tahaks teha kuld-blondi võ-luvat peakest või kui mõni eakam daam leiab, et tema meeldivalt hõbehall juuksevärvi teeb ta vane-maks.

See viimane arvamus on eriti vale. Kui daam tahab näida noorena, ei tohiks ta kunagi oma juukseid värvida. Igauks näeb otsekohe, et ta juuksed pole loomulikult süsimustad, vaid siin on kaasa aidanud henna. Pealegi toob tume juukse-värv kahekordse teravusega esile iga kortsu-kese ja joonekese, mida hall toon otse suurepäraselt ma-hendaks. Punakasmustad juuksed ning vananev nagu, see on ebameeldivam, mida naise juures võib üldse ette kujutada. Hästi hoolitsetud hall juuks on palju ilusam igasugustest kunstlikkudest varjundi-test.

Juuste tumendamine pole kaugeltki nii lihtne kunst kui blondeerimine, olgugi, et paljud inimesed siin ei oska teha vahet. Selle tõttu näeb ka sa-geli ringi liikumas daame, kes oma koomilise juuk-sevärvingu tõttu tunduvad otse enda karikatuuri-dena.

Enamikul naistel pole põhjust oma juukseid vär-

vida enne keskkikka jõudmist. Neil pole aimugi sel-lest, kuidas õieti juukseid värvida ja enamik sõb-rannasidki pole selles kunstis vilunud. Nii juhtub, et enamus naised esmakordselt juukseid värvides kä-sitlevad värve hoopis valesti ja teevad endale as-jatult tööd.

Siin võiks ainult soovida, et juuksevärvimine jäetaks ikka vilunud juuksurite hoolde, kes suu-davad oma töö teha korralikult.

Teiseks, ärge laske oma juukseid värvida teis-suguseks, kui need teil olid loomulikult. Pealegi tuleks iga kümne päeva järgi käia värvi uuenda-mas, sest pole midagi inetumat, kui pealael välja-kasvanud hallid juuksed.

VÄRVITUD JUUKSED ON LUKSUSEKS!

seda pidage alati mees. Kunagi ei tohi käia päi-kese käes katmata peaga, keelatud on elektrilokid ja ka tangilokke ei tohi teha liig kuumade tangidega.

Nii-siis — kui tahate värvida oma juukseid, mõelge enne hästi järele ja püüdke pigem omale soengut korraldada oma loomulikest juustest.

Värvimine olgu viimseks astmeks!

ILONA MASSEY

Tütarlaps on alati armunud — Sõjapõgenikust Hollywoodi staariks

Kümnetes linnades särab ta nimi õhtu-õhtu kõrval tumeda öötaeva foonil. Inimesed seisatavad vitriinide ees, vaatavad ja lähevad kinno. Varsti kõneleb kogu linn: „Kas olete juba näinud toda uut näitlejatari „Balalaikas“ — toda Ilona Massey'd?„ Ning uus täht ongi sündinud.

Üks Hollywoodi filmireportereid jutustab episoodi Ilona Massey lapsepõlvest, mis lasevad heita pilku näitlejatari „saamisloosse“.

„Minge, vaadeldge elu!“ seda ütleb iga vana maestro oma tülilingelisele algajale õpilasele. „Ja kui te süda mürdub, seda parem, sest alles nii saab teist õige näitlejatar.“

Ilona Massey on vaadelnud elu ja armastanud oma varasemast lapseest alates. Kui sageli peitis ta oma blondid kiharad hoolikalt bareti alla, et saaks koos poistega mängida... ja ikka oli ta kellegisse armunud, kas või isa kuuekümnenda-aastasessa sõpra, kelle paitamiste all tüdrukuke muutus alati tulipunaseks.

Ilona isa oli trükkiladuja, lihtne, ent heasüdamlik mees. Ema perekond oli jõukas, kandes perekonnanime ees isegi „voni“ tiitlit. Ema ise oli noorpõlves olnud tunnustatud iludus, kes torkas silma isegi sellises „ilusate naiste linnas“, nagu seda on Budapest.

Maailmasõda Ilona ei mäleta, see möödus ta noorele elule jälgi jätmata.

Ta mäletab vaid, et isa oli tulnud iga päev lõunaks koju ja et ema käis koolis õpetamas lapsi. Ning küsides emalt, miks ta öösiti nutab, vastas too, et isa viibib kusagil kummalises kohas, mida nimetati frondiks.

Ilona esimeseks armastuseks oli Arbogeni Arpad, see oli pois naabrimajast romantilise seiklejaverrega. Sageli laulsid nad tagahoovil aariaid „Toscast“, ning dramaatilistes kohtades Ilona lehvitas loori. Nad „armastasid“ teineteist tõesti väga ja kavatsesid suureks kasvades naituda.

Järelsõja päevil olid Haymasseyd (nii on Ilona õige nimi) väga vaesed. Ilona isa tuli vigasena koju, ja sõjas saadud kopsuhaigus ei lasknud teda enam töötada ka endisel tööalal. Ei jatkunud enam küllalt leiba elamiseks ja liha oli Hajmasseyde laual suursündmuseks, millest kõneldi kaua.

Ühel päeval teatas kooliõpetaja, et rikkad hollandlased võtavad üheks aastaks enda juure ungari lapsi. Ilona käsi oli üks esimesi, mis tõusis nõusoleku märgiks.

Kõikidele väikestele reisijatele kinnitati enne rongile minekut kaela väike plakatikene, kus oli ta tulevane elukoht. Ilona omalt võime lugeda: Jacob Boss — Ottoland — Holland.

Olin tol korral kaheteistaastane plika, nutsin südantlõhestavalt, kuni keegi kaastundlik reisija andis mulle banaani, mida ma polnud enne näinudki,“ jutustab Ilona.

Jacob Boss visis rikka talu, ja kuna ta lapsed olid juba kõik täiskasvanud ning abielus, meeldis abielupaarile väga väike Ilona. Üliruttu õppis väike elav ungarlanna ära hollandi keele ja varsti tundus, nagu oleks ta alati kuulunud nende perekonda.

Ka Hollandis leidis Ilona endale unistusteprintsii.

See oli John, kooliõpetaja poeg, kõhetu jõnglane, kes igal hommikul vantsis mööda Ilona akna eest. Kuid varsti jahtus seegi armastus, sest väike Ilona nägi, et John on nagu „kõik teised mehed“. Siis hakkas piinama ka kojuigatsus ja tagasisõidul väike tüdruk vaevalt suutis ära oodata Budapesti.

Jacob Boss ja ta armastav abikaasa nutsid suuri pisaraid, kui Ilona lahkus, nad palusid teda tulla tagasi, ent Ilona on üks neid inimesi, kes kunagi ei tohi teha kavatsusi järgmise päeva kohta, sest alati juhtub midagi ootamatut.

Proua Hajmassey ootas Budapesti, jaamahoonetahmunud klaaskatuse all kärsitult Hollandi rongi saabumist ja kui Ilona talle kaela lendas, ei tunnud ta tüdart äragi. Väikesest kõhnast pardi-pojast oli saanud uhke luik. Näoke lausa pakitas tervisest ja juuksed, mis enne olid lehvinud korratu puntrana ümber pea, olid nüüd hoolega soetud.

Polnud kahtlust, Ilonast oli saanud veetlev noor daamihakatis.

Ei möödunud päevagi, kui Ilona oli jälle armunud. Seekord osutus ta väljavalituks inetu poi-

Rõõmsana naudib Ilona Massey Kalifornia kevadpäikese paistet

siklutt vastaskorterist, kellega nad koos mängisid keksu. Ja kui pois ühel päeval suudles Ilona kätt, siis oli tüdruku õnn täiuslik. Polnud kahtlust, nüüd oli ta tõesti juba daam!

Seda pidi ta kindlasti kõnelema Mariale. Maria Komka oli nimelt Ilona südamesõbratar. See oli inetu tütarlaps, ent hea südamega ja nii olid nad saanud parimateks sõpradeks. Kõik oma seiklused jutustas Ilona Mariale, kes siis vähemalt sõbratari isikus elas läbi elu, mida ta nii meelsasti ise oleks tahtnud näha.

Hollandis viibides kirjutasid tüdrukud teineteisele iga päev ning ühes kirjas mainis Maria muuseas, et ta vanem vend Gyrka hakkavat huvi tundma tütarlaste vastu.

Ilona oli kuuteistkümnene. Nüüd oli ta juba „peagu täiskasvanud“ ning tormas ülepeakaela armuma. Loomulikult oli seekord südameröövijaks Gyrka, kes oma kahekümnekahe aasta, patentnahaast kingade ja kenakese kohaga ühe suurfirma kassas — oli otsekohe nõus Ilonaga abielluma.

„Oota kaks aastat,“ arvas Ilona isa, „ja kui sa teda siis ka veel armastad, abielluge.“

Kord nädalas oli lähedalasuvast saalis tantsukursus. Sinna ei tohtinud Ilona aga minna kunagi ükski, vaid ikka koos vanemate ja vanema õega. Aga see oli siiski vaimustav. Gyrka, muusika, soosinad ning salajased kallistused ja suudlused, milleid vahetati sirmi all. Selle sirmiga oli nimelt kummaline lugu — Ilona võttis alati sirmi kaasa,

kas sadas või ei, sest selle varjus võis vanemate pilkude eest varjatuna koduteel toredasti flirtida.

Hoolega valvas proua Hajmassey oma nooremat tüdart. Ta riietas teda lihtsalt, lasi kanda ainult madalakontsalisi kingi, kuid sageli laenas Ilona vanemalt õelt jalatseid ja liikus ringi „daamina“.

See näitas, et Ilona saab alati, mida ta tahab.

Dodo, Ilona õde, abiellus, kui Ilona oli seitsmeteistkümnene. Tal oli kiriklik laulatus ja veel kunagi polnud Ilona olnud võluvam kui oma roosast žoržetist õhtukleidis pruutneitsina. Ta otse hõõgus.

Koju jõudes nägi ema, et too hõõgumine oli väga suurel määral tingitud ka punasest krepp-paberist, millises Ilona oli leiutanud suurepärase asetäitja ruuzile.

Mis viiks ometi tüdruku mõtted mujale? kindlasti töö.

Ja nii pandi Ilona tööle ühe tuttava õmblus-ateljeesse.

Sellega sattus vaene proua Hajmassey aga ainult vihma käest räästa alla, sest ta oli teinud arve ilma ateljeeomaniku pojata.

Õmblemine oli igav, see selgus Ilonale varsti. Parema unistada juba mõnest kenast noormehest. See polnud aga kaugeltki enam Gyrka, kellele kuulusid Ilona mõtted, vaid hoopis Andreas Reiner, tema perenaise poeg.

Andreasel olid unistavad silmad ja julge hää. Ta oli täismees, kuigi käis alles ülekoolis ja nii juhtus, et vaene Gyrka Komka ootas Ilonat asjaltult eesukse juures, kuna too lippas Andreasega salaja teise ukse kaudu välja.

Ühel päeval tekkis Ilonal huvi teatri vastu. Möödudes koduteel Kuninglikust teatrist tahtis ta alati kord ka ise seal näitlejaks olla. Ning siis tuli päev, kus ta hulljulgelt läks lavastaja juurde ja ütles:

Ma ei laula ja ma ei tantsi, aga ma tahan kõike õppida ning saada näitlejaks.“

Ning vaata imet, ta võeti vastu. Puritaanlikust perekonnast pärit Ilona Hajmasseyt sai Ilona Massey, operetikoori liige.

Kusagil jõukas maakonnas Ungaris elas Savozd'ite perekond. Nende mõis oli kuulus terves ümbruses, sest roosid, mis kasvasid põlises pargis, olid ilusaimad terves Ungaris. Savozdi perekond

DAAMIDE HÄRRADE
JUUKSETÖÖSTUS

„ENDLA“

KESK KALAMAJA 2 • TEL. 440-65

- Tehakse tuntud headuses ja odavasti elektri- ja aurolokke (hinnaga alates 150 s. pea) päimate välismaa vedelikkudega ●
- Moodsad õhtusoengud 75 s. ●
- Töötavad vilunud tööjõud

kuulus aadlisesusesse ja juba aastasadu olid enamik Savozdi noormehi abiellunud neiuga naabrusest, tuues seega ikka maad põlisele mõisasüdamele juurde.

Ka noor doktor Niklos Savozd'it, kes oli õppinud mitmes euroopa ülikoolis, loodeti naituvad jõuka ja paksu Rozyga naabrusest. Niklos polnud endale naitumisprobleemist teinud kunagi suurt küsimust — kuni ta nägi Budapesti supelasutises Ilonat.

Ühised tuttavad viisid nad kokku ja nüüd alles teadis Ilonagi, milline on õige armastus.

Alles Niklosi süleluisis tundis ta, et see on mees, kelle juures võiks leida kaitset elutormide eest.

Ühes Niklosega tulid varsti ka kuulsus ja edu ning sära, mis ulatus isegi teiselepoole ookeani, tehesis vaesest ungari trükitöölise tütreast uue suure laulutähe...

Kuna me aga juba alul lubasime vaid episoodi Ilona Massey elust, jutustame tema edaspidisest „saamisloost“ kunagi järgnevais numbris.

Judy Garlandist on saanud juba innukas noor perena ne

Ka tähtedel on huumorit

HANS ALBERS

veetis kord jälle suvepuhkust oma suvilas kusagil Bayeri mägedes. Ühel päeval aknast välja vaadates nägi ta, kuidas kellegi üksiku süstataja paat lähedal asetseval järvel ümber läks. Ruttu kargas Albers vette ja päästis juba peagu uppunud tütarlapse.

„Ma ei tea, kuidas suudan teid tänada,“ arvas too.

„Sellega, et te kellelegi ei reeda mu siinviibimist, muidu ei saa ma homme üldse enam järvest välja.“

FRITZ VAN DONGEN

on kirklik kütt, kes oma harrastusele on allunud igas maailmajaos. Isegi Indias on ta tiigreid küttinud. Kui tal kord küsiti, kas ta siis kedagi ei karda, kuna ta võtab ette nii kardetavaid retki, vastas ta: „Siiski — naisi! Lövisid ja tiigreid saab tappa, naisi aga ainult — armastada!“

OLGA CEHHOVALE

esitleti kunagi üht prantsuse ajakirjanikku. Jutu sees tegi näitlejatar prantslasele komplimendi tema hea saksa keele oskuse üle. Samal hetkel astus nende juure ka proua Cehhova täiskasvanud tütar.

„Monsieur X — minu tütar,“ esitles näitlejatar.

Monsieur X kummardus ja ütles katkenud jutu jätkates: „Madam vabandab, kuid ma ei kõnele saksa keelt siiski hästi. Mina, näiteks, mõtlesin, et „ma soeur“ on saksa keeles „minu õde“, aga armuline proua ütles oma õele — minu tütar.“

Norma Sheareri lemmikspordiks on ratsutamine, millele ta pühendab enamiku oma vabast ajast

Kui te usute, et Hollywoodi taeva all ei sünni midagi uut, siis te eksite rängalt. Sel kuul valmib seal palju üllatusi!

Valge lina traditsioonid on murtud. Võib-olla alustas seda revolutsioonilist pööret Dietrich, kes oma uues filmis „Destry ratsutab jälle“, loeb oma vamplikust jumestusest ja sai inimeseks. Võib-olla on see ka sõda või koguni ilmastik. Igatahes leiame

GINGER ROGERSI

mängimas sügavsisulisel draamas ilma make-upita ning (kuninganna Victoria) Anna Neagle't moodsa tühkatrini laulu- ja tantsusurfilmis. — Igatahes, see on revolutsioon.

Üllatus algas RKO studios, kus valmistatakse selle kuu tõsisemat suurfilmi „The Primrose Path“. Siin Ginger Rogers ei laula, ei tantsi, ei kannu eideid rõivaid — jah, ta isegi ei kõnele ladusalt inglise keelt. See on nimelt lugu vaesest tüdrukust, kelle ema tahab tüdriku teha kahtlaseks daamiks, kuni truu armastaja Joel McCrea näol ta päästab.

Gingerit on siin otse raske ära tunda. Ta juuksed on värvitud süsimustaks ja näol pole ruuži- raasugi. Riituskil on tal kummaliselt odav — vähemalt pole neid hinnalisi kostüüme, milliseid olemine harjunud nägema tema tantsufilmides.

Näib, et Ginger võtab oma traagilist osa väga tõsiselt, sest harva näeb seda muidu nii lõbusat tähte naemas.

Anna Neagle on seevastu jätnud hävasti ajalooliste draamadega ning ilmub publiku ette üllatavalt ja meloodilises „Irenes“. Oma sügavavälgatavaleis kleidis ja punases parukas näib ta nii võrgutavana, et meie, kes me teda olemine harjunud

HILDE KRAHL

esines juba kooliajal sageli väikestes osades Viini teatris. Kuna tol ajal enamik näidendeid oli „moorsoole keelatud“, naerisid kaasõppurid sageli: „Hilde mängib tänajalle näidendis, mida ta vaadata ei tohi.“

ALBERT MATTERSTOCKI

arvamused ei ühtunud kooliajal kummalisel kombel kunagi tema õpetajate omadega. Seetõttu käis ta 14 koolis.

Kunagi ennustas üks õpetajaid: „Matterstock, me näeme teineteist veel kunagi vanglas.“ „Loomulikult tulen ma teile külla, kui te seal istute,“ vastas Matterstock.

Tagajärjeks oli üks neist 14. koolivahe- tusest.

FRITS KAMPERS

kuse väärtuslikkuse üle. Too oli nimelt enne vaidles kord kellegi kolleegiga raamatutar- näitlejaks saamist, tänu isa paksule rahakotile, saanud endale doktori tiitli ja arvas: „Teie, Kampers, olete küll parim näitleja, ent minul on ometi teadmine, et evin suurema hariduse.“

„See ei tee midagi,“ naeris Kampers. „Kui ma teid knoeki lõon, kaotate teadvuse, kuid mina jäen ikkagi edukaks näitlejaks.“

GEORG ALEXANDERILT

küsimisi kord kusagil seltskonnas, kuidas ta olevat saanud nii šarmantseks kavalieriks.

„Aga vaadake ometi neid daame,“ arvas Georg. „Nad on kõik nii võluvad, et neid otse peab armastama.“

IRENE V. MEYENDORFF

viibis kord oma onu mõisas jänesejahil. Kuna ta polnud just kuigi osav kütt, sai ta onult nõogata. „Too ise oli juba paar jänest tabanud, ent siis juhtus talle see õnnetus, et ta kogemata andis kerge haavilaengu ühele ajajaist.“

Nüüd arvas Irene: „Jah, onu, kui ma oleksin teadnud, et ka ajajate pihta tohib tulistada, oleksin kindlasti tabanud.“

HANS MOSERI

heasüdamlikkus on laialt tuntud. Ühel päeval istus ta kusagil Berliini kohvikus, kui kõrvallauas langes sõna: Viin. Otsekohe ajas Moser kõrvad kikki, lootes kuulda kiidulaule oma ilusale kodulinale. Selle asemel aga: „...viinlaste südamlikkus polegi nii suur...“

See läks Moserile juba liiale. Ta tõusis ja ütles kõrvallauale: „See ongi just, mis eraldab Viini ja Berliini. Viinlaste heasüdamlikkus pole nii suur kui arvatakse, aga berliinlaste teravmeelsus ületab kaugel oma kuulsuse.“

Ütles ja läks.

Filmiuudiseid Hollywoodist

nägema „Kuninganna Viktoorianat“, olemine otse jähmunud.

Anna väikene inglase austaja, režissöör Wilcox, kes ei ütle, kas mõlemad on abielus või mitte, juhatas meid ringi terves studios. Sigult pole film midagi uudet. Anna on vaene mannekeen New Yorgis, kellesse armub rikas noormees Ray Milland. Loomulikult viib mõlemi armastaja tee pärast arvukaid tülisid happy-endini.

Peagu pidin muuseumis saama närvivapustuse, sest nägin Ray Millandit balletikingades võtnas tantsutunde. Nagu ta ise punastades seletas, vajavat ta seda filmis koomiliseks numbriks.

Üldiselt näib RKO olevat selle kuu töökaime studio. Irene Dunn'i ja Cary Granti näeb varsti lõbusas filmis „Minu lemmiknaine“, kuna Johnny Farrow on režissööriks „Lahutusstatetele“, mis omaaegses versioonis tegi kuulsaks Katherine Hepburni. Nüüd mängib filmis peaosas uus noorstar Maureen O'Hara, kellelt loodetakse palju.

„Lahutusstatetele“ on lugu vaimiselt ebanormaalsest mehest (Adolphe Menjou), kelle naine (Fay Bainter) otsib lahutust, et abielluda teise mehega. Jõululaupäeval mees aga terveneb ja ta tütar, kes õieti kohtab isa esmakordselt, oles ise kihlatud, loobub oma õnnest, et hoolitseda isa eest, sest ta näeb ka oma tuleviku rahutis värves.

Südamlik ja liigutav osa, mis tegi Katherineist staari. Kuidas on lugu Maureeniga?

Metro-Goldwyn Mayeris on Wallace Beery oma sõiduvees. Tema partneriks on Dolores del Rio ja John Howard. Wally muidugi muutub filmi jook- sul tahumatust sõdurist südamlikuks poisiks, kuna Dolores del Rio ja John Howard on truu armastajad. Tiitlits on „Arouse and Boware“.

Meeldiva ja nauditava külje eest hoolitsevad Metros Jeanette MacDonald ja Nelson Eddy „Uues kuus“ ning Gable-Crawford „Kummalises laadungis“.

Metro suurimaks sensatsiooniks on aga väike vene balletitantsijatar Irina Baranova, kes mängib peaosas filmis „Florian“.

Selle „Florianiga“ on kummaline lugu. Ta on nimelt ehtne hobune — nn. Lippitzer, kelledest koosnes Habsburgide suur tall.

Too Floriani filmis ongi pärit Viinist. Kuulus primadonna Maria Jeritza, kes abiellus kellegi ameerika filmiproduktendiga, sai kunagi kelleltki viini aadlikult oma esinemise eest kingituseks kuus ehtsat lippitzer-hobust. Lugenud Felix Salteni novelli „Florian“, kus kirjeldatakse ühe hobuse elu- luga, tekkiski produktendil mõte vändata sellest filmi.

Nii näeme Metro studios Schönbrunni lossi selle romantiliste parkidega, keiser Franz Josephit iseloomustavate vurrudega ja hiilgavaid õukond- lasi.

Kust nad pärit?

Meie huvitav filmivõistlus jätkub tänal. Olemine nii palju kirjutanud filmi- tähtede elulugusid, et nüüd „eksamiks“ seadsime oma lugupeetud lugejale järg- mise ülesande: kuues üksteisele järgnevas numbris ilmub kellegi tuntud filminäit- leja karikatuuri kõrval joonistus mingist maakohast. Viimane on nummerdatud, kuna näitleja pildi juures leiame numbri asemel tühja rõnga. Õigeile lahendajale auhinna suuri staarfotosid.

Oleme korraldanud nii, et võistluspile pole vaja lehest välja lõigata. Saates meie võistlusest osa võttes maakoha numbrid, märkige iga maakoha numbri juure selle filmitähe nimi ja number, keda arvate pärinevat sealt maakohast.

UUDISFILME BABELSBERGIST

EESRIIE LANGE.

Haarav kriminaalromaan rullus suure revüüteatri taustal. Suurel etendusel tape- takse lahtisel laval primadonna. Kes on mõrvar? Keerulised kombinatsioonid, iga- sugused inimlikud ebavõrused, teavad avas- tuse vägagi põnevaks, muutumata seejuures hetkeski ebamusavaks. Ekspositsioonid tege- vuselemendid on segatud leevendava koomi- kaga, mille esindajana Rudolf Platte on tüülikult oma sõiduvees.

Tegelasi on Anneliese Uhlig, Hilde Lessau, Gustav Knuth, Rudolf Fernau.

„ARMUKE“.

1905. aasta kergemeelselt lõbusas Berli- nis tekkib noore ohvitseri ja müüjatariga va-

hel armuvehakord, suur sügav armastus, mida varjutavad lookordsed eelarvamused. Kui leitnant viimaks saab hajutada selts- konna eelarvamused, on juba liig hilja. Sügav-inimlik probleem, oma põhivormis igavene, näitab selles filmis eriti hästi joo- nistatud kontraste, saades veidi lõbusamaid toone eht-berliinliku huumori läbi.

Peaosis Willy Fritsch ja Victoria v. Bal- lasko.

SUVI, PÄIKE, ERIKA.

Lähenevat kevadmeeleolu aitab süven- dada see kerge looke kahast noorest in- mesest, kes lootuses kindlale tulevikule, alus- tavad puhkusereisi, kus peavad läbi tegema iga- sugu seadusi, mis peagu maksavad

Filmitaksegi parajasti suurt õukonna balli ning selle raames linastuvat suurejoonelist balletti.

Hoopis erinevasse ümbrusse viib meid aga Sa- muel Goldwyni juures vändatud uus Gary Cooperi film „The Westerner“. Siin näeme väikest viletsat linnakest kaugel metsikus läänes. Peame mainima, et Gary Cooperil, kuigi endisel cowboyil, pole fil- mi valmistamisel just kerged päevad. Ta hobune on peru ja nii juhtub, et Gary peab kord isegi te- gema tutvust maaga, mis temale, kui pesuetsale cowboyile, pole sugugi meeltnõuda.

Paramount on samuti „metsikus läänes“, ent seal valmistab Jack Benn heatahtlikku satiiri cow- boyfilmist pealkirja all „Buck Benny ratsutab jälle“. Jack näib lihtsalt oivalisena oma romantili- ses cowboyrõivastises sigariga suus.

Draama on siiski samuti Paramounti juures au- sees. Seal vändatakse nimelt Emil Janningsi ku- nagist hiilgefilmi „Kõige liha tee“ Anina Tamiroffi ja Gladys Georgega.

Walter Wangeri juures mängivad Laurence Oli- wer ja Geraldine Fitzgerald „Peaministris“ (Dis- raeli elu), kuna Warner Brothers on pannud paari Merle Oberoni ja George Brenti filmis „Me kohta- me veel“, mis on kunagise „One way passage“, mis tegi kuulsaks Kay Francis ja William Powelli, uus versioon. Võib-olla on Merles ja Georges leitud uus meeldiv armastajapaar.

Universali juures alustab varsti tööd Deanna Durbin oma esimese „täiesti täiskasvanud filmiga“ — „Kee juhtus Kalotnas“ ning Bing Crosby laulab „Kui mul oleks vaid enda tee“.

Selline elav tegevus keeb Hollywoodis praegu — vaatamata suurele sõjakirale Euroopas. Jälle- nägemiseni!

Myrna Loy'd peetakse Ameerika eeskujulikumaks abielunaiseks

Südamedaam

Ameerikas või „energiline-naiselik“ saksa filmitäht. Prantslased kuuluvad selles suh- tes eriklassi.

Meespeasoline Gilloort Sib vallutab kindlasti naissoost filmipubliku südamed, sest temas on „charlesboyerlikku“ elegant- si, džentelmenlikku ja mehelikku võlu. Head on ka teised — Gisele Preville, Fran- çois Perier ja Jimmy Gaillard.

„Südamedaami“ (originaaltitlis öieti „Baaridaam“) tegevustik toimub luksuslike Pariisi öölokalide ja maalilise mägestiku- looduse taustal.

Michele Morgan mängib elegantset, suur- ilmlikku baaridaami, kellel on palju austajaid, nende hulgas soliidne härra ja keegi jõukas „džentelman“, kes on nõus daami viima isegi ümbermaailmareisile.

Too baaridaam pole aga hingeliselt nii rikutud, nagu eeldaks seda ta ümbrus ning veetes oma suvepuhkuse kusagil maal, armub ta meeldivasse noormehesse, kes hil- jem osutub tema soliidse austaja pojaks. Loomulikult tekib sellisest olukorrast konf- likte, millede väga dramaatiline lahendus viib filmi üllatavale lõpule.

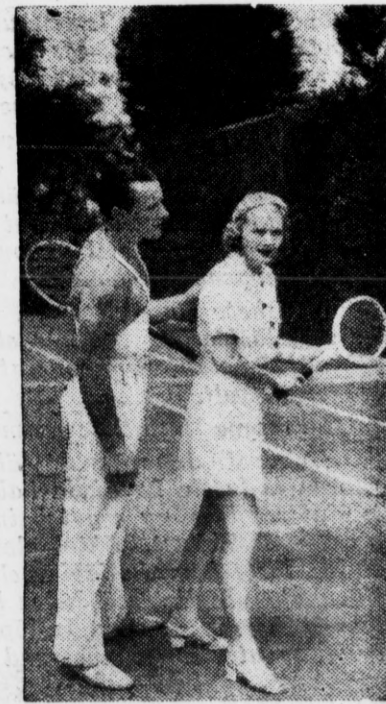
Nagu juba eelpool mainitud, tuleb filmi peavooruseks lugeda just mängulist külge, ent ka küllaltki põnev sisu ja taibukas la- vastus on aidanud „Südamedaamist“ teha nauditava tõsisemate toonidega ajaviite- filmi.

noormehe koha. Pealegi saab ta armukade- daks tüdrukule, kes püüab teda šefi juures aidata. Vaatamata sellisele lootusetult se- gasele seisukorrale lõpeb kõik hästi. Üldiselt on terve film lõbusas toonis, kusjuu- res armastajate paradiisi segavad ainult üksikud piksepileed.

Kaks armastavat ja võistlevat noort on Karin Hardt ja Paul Klünger.

AOVALGUS.

Siin on film haaranud õige „kaugete randade“ järele, näidates vaatajale sala- küttide tegevust karmis ja õiges valguses, mitte sellise suhkrukorra all, nagu seda tehti aastaid tagasi suurtes „romantilistes“ filmides. Süngi on suuri kiresid, mis näi- vad toda kuritegelikkuse tegevust õigustavat, ent tugevamini kui kõik muu kõlab ometi vaitlev parool, tehes sellega filmi huvitava- maks tavalistest armastusfilmidest. Nais- osalisteks on Anneliese Uhlig ja Ursula Grabley.

Hollywoodi innuka- mateks tennismän- gjateks on Metro noored staarid

Kaks omapärast sõpra

Ega see pole lihtne

Esimene kohtumine

Te mäletate muidugi ju igaüks oma esimest kohtamist! Aga võib olla siiski kõik ei mäleta! Lubage te mälu värskendada!

Te olite määranud esimese kohtamise Hiljaga laupäeva õhtuks kella seitsmeks. See on kohutavalt tähtis sündmus te noores elumehe elus. Eelmise päeva õhtul juba heidate väikese rahutuse varjundiga magama. Enne unumist mõtlete veel Hiljale. Arutate mõttes, kuidas käituda, et talle kõige rohkem imponeerida. Kindlasti ükskõiksest, nagu oleks juba saavutatud 30-aastase ükskõiksus ja lodev üleolek. Muidugi võtate juba oodates veidi hooletu poosi. See on ju elumehelik!

Ja siis, kui linna kell lööb seitse helisevat aga saatustlikku lööki, ilmub kergelt ja nõtkuvalt te südameleek ja väljavalitu. Jah, kindlasti, tal on ilusaim kõnnak ja ilusaimad jalad. Soovi õnne endale, poiss, et omad säärased õie! Te olete üpris ärritatud, kuid püüdes seda varjata, ulatate ükskõikselt käe. Ja alustate vestlust kergel toonil, kus räägite möödunud võistlustest ja oma sportlikest saavutustest. See kindlasti huvitab tänapäeva tütarlapsi! Hoidku Jumal, et te midagi ei räägiks tunnetest!

Te jalutate koos Kadriorgu. Ringteel on nii üksildane. Oleks paras juhusega öelda midagi sooja — aga see ju ei sobi mehele!

Siis jalutate muidugi jälle tagasi. Teil on käed ükskõikselt seljal ja sõbra tervituse võtate vastu paraja üleolekuga. Teel astute sisse väiksesse kohvikusse. Oma väikesele, kes on muide sama pikk kui teie, tellite tassi kohvi ja kooke, ise joote klaasi limonaadi — see on mehelik ja ka odavam. Võtate taskust tänaseks ostetud sigaretkarbi. Pakute oma lemmikule. Ta muidugi raputab pead — nii, see meeldib teile. Väriselt tõuseb sigaretisuits ja mehelik tunne süveneb te 17- või 18-aastases südames!

Hiljem saadate armsa võidetud tütarlapse koju, väravasse. Sel viimasel hetkel kipub nagu kohmetus te südamesse. Nüüd peaks nagu midagi meeldivat sündima, kuid edvistava naeru saatel kaovad jumalikud sääred pimenevale hoovile.

Te lähete lõbusalt koju. Vilistate teel uumat lööklaulu. Kõik vastutulijad on te sõbrad! Paistab, nagu naeratavad nad kõik teile mõistvalt.

Säärasena kujutlete esimest kohtamist.

Saabuval õnnepäeval lähete juuksuri juurde ja lasete ka ajada habet! Kas teate, kuidas see toiming ergutab imikupõlves viibivat mehelikkust. Õhtul olete juba kell 4 riides, loete korra läbi veel vana ajalehe. Tõmmate peeglist möödudes käega üle laitmatult korras soengu ja lõpuks vaadates kella, arvate, et kolmveerand viis on paras

aeg minekuks. Teel kombineerite veel ilusa tervituslause.

Lonkides kohale, märkate, et aega on veel ligi kaks tundi. Otsustate veidi ringi jalutada. Kell kuus arvate parajaks ajaks tähtsa paiga poole lonkida. Teel kohtate sõpra.

„Kuhu sa longid?“ jääb teine kohe te külge rippuma ja räägib tüütuseni.

Kui tahad murest hoiduda,
pead **Film ja Elu** lugema!

„Pean minema vanaema sünnipäevale!“ lausute ja hüppate bussi. Sõidate päris kaugele vastassuunas. Kohe ei või ju tagasi pöörata. Jooksete viimaks sõbrale jälle käte vahele.

Astudes bussist, lööb kell kolmveerand seitse. Ehmute! Peate kiirustama! Kuidas te ka ei kiirusta, jõuate viis minutit peale seitset kohale! No muidugi! Hiljat pole enam seal. Kas tütarlaps, nagu tema, ootaks ühte hilinevat kavaleri. Ei! Neate sõpra! Lubate mõttes ta purustada ja lahkute. Te nutaksite meeleldi!

Mõne päeva pärast kohtate Hiljat.

„Hilja!“ kogelete, „andestage, et jäin seekord...“

„Tegite aga mulle häbi!“ kähvatab te südame väljavalitu. „Ma ootasin teid tervelt veerand tundi. Veerand kaheksast poole kaheksani!“

Nii õppisite juba esimesel kohtamisel, et peate püüdma ja ootama vähemalt veerand tundi oma daami, ega tohi kohi ära joosta! Ja edaspidi olete kogenud kindlasti, et veerandtundi on veel tühine aeg veeta ootamise-piinades!

Holla.

Naer on terviseks

LEIVAKAUPLUSES.

Ostja: „Tahtsin terve leiva.“

Kaupmees: „Jah, kuid andsite ju mulle 8 senti vähem. Leib on alates eilsest kallim!“

Ostja: „Andke mulle siis üks eiline leib!“

Ernst armastab sõnademängu. Ta istub restoranis ja sõimleb endamisi: „Ma tellisin ühe VASIKAPEA ja nüüd toob see LAMBAPEA mulle ühe SEAPEA.“

Restoranipidaja: „Noh, mis võõrad ütlesid selle jäneseprae kohta?“
Kelner: „Uskuma jäid!“

KÜBARAÄRIS.

„Kas soovite, preili, ILUSAT või MOODSAT kübarat?“

„Ülehomme alustan ma oma uue raamatu kirjutamist käsitab võitlust ebause vastu.“
„Aga, mispärast ei alusta sa seda homme?“
„Homme on ju 13. kuupäev, ja sel päeval ei võta ma midagi ette.“

„Siin on teile üks klaas konjakit, mis viiskümmend aastat vana!“
„Aga väike on ta küll oma vanuse kohta.“

Öövaht

Pimedus vajutab end laiali üle võimsa pangahoone, matab enda alla linnamajad, kõnniteed, — ja tuhmilt säravad kevadõised tähed.

Tänavail liiguvad üksikud hilised kojuminejad ja valvekordnik, vibutades käes kumminuia, liigub lonkides tänavast-tänavasse ja puurib läbi ööhämaruse oma seaduslikke pilke.

Ümber ööpimedusse mattunud pangahoone teeb jalutuskäike väikesekasvuline halli habemega öövaht Jaan. Ta on nagu sulanud pimedasse öhe. Ta sammub aeglaselt veel kord ümber hoone, klõbistab raudvõtmetega uste kallal ja istub siis väsinuna kivisele trepiastmele.

Öö maalib aina tumedamaid ja tumedamaid varje linnamajadele ja peagi jäävad kevadõisele taevafoonile vaid mustad kontuurid. Ainult üksikuid tulukesi vilgub katusekambreist. Ja tema — vana öövaht Jaan — on valvamas öö ääretus pimeduses. Ta on valvamas raha. Valvamas maja, kust voolab seda sisse ja välja, päevast päeva ja aastast aastasse. Kus iga mõttekild on kiindunud rahasse...

— Miks peab ta seda varandust nii hoolsasti valvama, see ei kuulu ju talle?

Jah, ainult ühe osakese, osakese mis on kui tolmukübemeke koltunud toamööblil, saab ta endale palgaks teenistuse ja vaeva eest.

Vaevalt saab ta sellega läbi, hoides hinge sees.

Oleks ta üksi, siis ehk kuidagi elaks veel, kuid tal on ju ka haige Mari, keda tuleb arstida ja kelle eest hoolitseda.

Juba aastaid on ta valvanud seda hiiglarahapada, milles iga tilgakene on kuld.

Ta istub ja hoides käes võtmekimpu, läbivad ta pead tuhanded mõtted:

„Kui minna ja võtta väike summa... sest ei jääks ju keegi vaesemaks... ainult mina saaksin paremini ära elada...“

Kuid ei! Kui ta on usaldatud valvama seda rahapada, siis ta tahab seda ka ausalt teha, kuni elu lõpuni, ehk vähemalt seni, kuni talle öeldakse: „Jah, sa oled juba vana... Me peame uue öövahi vaatama...“

— Kui palju vaeva on nõudnud need lihtsad paberid — rahad... On saadetud korda palju pettusi, kui palju... võib-olla isegi mõrvu on üle ela-

nud need suured rahapaberid. — Ja tema valvab, et keegi ei paneks nende külge kätt, kellel pole seks õigust.

Jaan väriseb.

Ta ees seisab tugev mees, hoides käes tulirelva. Jaan tahab tõusta, kuid...

„Istu ja anna võtmed siia!“ käsutab karm hääl ja suunab sirutet käega revolvrisuudme talle otse näkku.

Jaan raputab pead.

„Anna võtmed, või!...“ kordab võõras sõrme päästikule asetades.

Jaan väriseb ja peaaegu ta ulataks alisturile võõrale võtmed, kuid ei — ta ei tohi seda teha, sest ta on valvur, kes peab kaitsma tohutut varandust. Ja ta surub tugevamini võtmed oma põue.

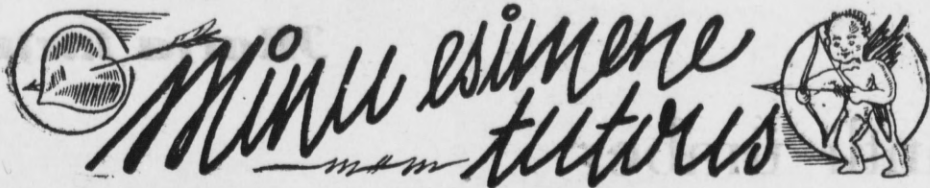
Võõras tahab vägisi kiskuda võtmeid... ja juba tunneb Jaan oma laubal külma revolvritoru ja... kõlab pauk...

Kiljatades hüppab Jaan ja tunneb otsaesiselt nirisevat verd.

... Siis aga toibub ta ja aimab, et oli vaid tukkunud külmal trepiastmel. Et pea oli vajunud põvedele, puudutades otsaesisega külma võtmekimpu ja lask polnud midagi muud, kui käest kukkunud võtmekimbu kolksatus kivisele trepiastmele...

On öö ja öövaht Jaan pühib otsaesiselt higipisarad.

Hääletussedelite vastuvõtmine lõpeb 21. aprillil Uudisvõistluse

**lõplik auhindade nimistu järgmises numbris
Ka teie võtke hääletamisest osa!**

Eelmise numbri ilmunisega algab auhindadest osa saada, kui saadetakse hääletussedelite vastuvõtt. See kestab kuni 21. aprillini. Pärast seda tähtpäeva tehakse hääletustulemused kindlaks ja loositakse auhinnad välja. Hääletamisest osavõtjail tuleb silmas pidada, et ainult siis on võimalik

„Trükitöö“. Sellisel juhul ei tohi aga mingit kaaskirja ühes olla.

Tallinna ja Tartu lugejad võivad hääletussedelid lasta meie kohapealsete talituste postkastidesse.

Kolm hääletussedelit annab ühe või-

Minu esimene tutvus

lisahääletussedel

18 aprillil 1940

Parimad võistlustööd

(märkida autor variunimi)

1.
2.
3.
4.
5.
Hääletaja
Nimi
Aadress

duvõimaluse, kuus sedelit kaks võimalust jne.

Tänases numbris toome veel ühe lisahääletussedeli nende jaoks, kel see vahepeal on võib-olla kaotsi läinud.

KEVADMOOD

Nüüd päike sulatanud lume ja kuivatanud kõnniteed, on rohul juba veidi jume ning jõgedes on valla veed.

Oo! talv, kuis päikeses sa sured ja ennast kevadohvriks tood. Kuid kevadelgi oma mured on naistel: kuidas tuleb mood?

On proua Leelo uhke naine — ta kohta öeldakse: mondään, pead katab voogav vesilaine, kord on ta blond, kord on shatään.

See proua Leelo on nii rikas, kui üldse olla võibki veel — sest mees — direktor Kikas — on rahameeste keskel keel.

Nii proua tunneb praegu vaeva — missugune peaks saama kleit, kas punane, või värvi taeva — ta üha mõtteid juurdleb neid.

Ning milline võiks olla palit mis värvi jalas oleks sukk — missugune saab kübar valit. — Kas ise olla vamp või nukk?

Nii ühel päeval jalutades — mil ärist ärris läks ta retk keerdmõtteid ajus valutades ta äkki hämmastus üks hetk.

Siis järgnes raske tuju langus ja silmad olid vihast veel — sest uhke neiu käevangus, tal tuli vastu enda mees.

Siit võite haista te skandaali — eks kodus olnudki radau. Lõi Leelo hirmsasti transvaali ja päris: „Kes sul on see vau?“

Kuid mehe näos vaid helkis nali. „Sa jäta küsimused nood ja ära ole nõnda vali! — See oli minu kevadmood!“

M. OOD.

kire. Ühe laterna juures vaatas ta arglikult ümber, nagu kartes. Siis kadus ta arglikult vana maja süngusse. Seisatusin, mu silmad otsisid. Äkki nägin teda jälle. Ta polnud enam üks. Ta oli elavas vestluses kellegi noore tüdrukuga. Need olid kaks saledat, õrna kogu, kes sealt lähenesid, kogud, milliseid oleks võinud kas või vahetada. Ainult üks oli mustas, teine heledas punases.

Olin uudishimulik ja surusin end vastu väravavõlvi. Nad sammusid minust mööda. Seal kuulsin teda ütlevat viletsas itaalia keeles: „Siiski, siiski, annan sulle tõesti oma ilusa punase mantli, kui viskad selle kirja nurgal olevasse postkasti.“

Siis nägin tüdrukut sammuvat üle tänava, kirjakaasti juure, mis oli kinnitatud laternaposti külge. Näis, nagu oleks tema see daam, kes nii tihti oli ristanud mu eluteed.

Ma pöörasin ringi ja astusin edasi. Mis puutus minusse üldse kogu see lugu. Seal kuulsin äkki kohutavat kirjatust, millele järgnes jõe, toores

Foto laboratoorium

„ERKA“

Narva mnt. 14—4. telef. 314-10

Foto-amatöör tööde ilmutamine, kopeerimine ja suurendamine. Pidudel ja koosviibimistel pildistamine Hinnad eriselt

Daam punases Juhtum Neapolis

Ja mantel oli erilist oranžpunast värvi. Seda nähes tuli kujutelm leekidest.

Ja naise silmad olid nii tumedad ja hõõguvad, et nende pillkude all oleks võinud sulada.

Kui nägin selle mantli leegitsevat puna Neapoli Palace-hotellis, teadsin kohe, et olen selle kandjat varem näinud. Vahepeal võis möödunud olla kaheksa aastat. Aga see oli tema värv. See värv kuulus juba kord selle võrratult ilusa olendi

juure, keda olin tookord märganud Singapuris — hotellis, siis, kui söögisaalis oli juhtunud tema ja ta mehe vahel piinlik stseen.

Igaüks teadis, et selle stseeni põhjuseks oli keegi daanlane, noor blond daanlane, keda ta mulle kolm aastat hiljem Interlakenis tutvustas kui oma meest. Ja siis meenus mulle äkki, et ta nimi oli Ethel. Nüüd saatis teda tõmmu väike mees, kes sarnanes väga mõnele hispaanlasele Lõuna-Ameerikast, kusagilt Tšiilit või Argentiinast.

Daam ise oli Indias sündinud hollandlanna, ja ta veres voolas kõigile nähtavalt, kuigi seda võis tunda vaid tema vaiksest graatsiast, jaapani emu verd. Ta oli omapärane naine. Mõnele maalijale oleks ta võinud olla modelliks — madonna või ka naiskuradi maalimisel. Ja kui ta kandis punast mantlit, siis oli ta kindlasti kurat.

Järgmisel päeval nägin ma teda jälle. Pige-mini ta mantlit. See juhtus dol Gano groti juures. Ta kõrval sammus jälle blond ja väga noor mees, tüübiline inglase. Naine liibus õrnalt mehe käsivarre vastu. Ja siis nägin ma teda veel hotelli tantsusaalis sellesama inglase käte vahel. Kuna nad tantsisid, silmitsesin ma daami meest, kuidas ta mõlemad jälgis oma tumedate silmadega, otse palavikus armukadedusest, kramplikult oma hambaid sigarisse surudes. Ma ei saanud teisiti, vaid pidin mõtlema, et siin kusagil valitseb suur hädaoht.

Kaks päeva hiljem. Olime hilja ööni mänginud Club de Neapolis. Et lühendada teed hotelli, sammusime läbi vanalinna kitsaste tänavate, mida ainult siin-seal valgustas mõni nõrk latern. Kuid täiskuu paistis taevast ja tema kumas olid selgesti nähtavad majad teiselpool uulitsa äärt.

Seal arvasin ma korraga nägevat enda ees ta intensiivselt punast mantlit, mis teda alati ümbritses. Tõesti, ta sammus meie ees. Ta samm oli

mehenacr. Siis oli kõik surmuväikene.

Kaks tumedat varju libises üle tänava. Keset tänavat, kus neile juba langes kuuvalgust, võis eraldada sandarmide läikivaid mundeid. Teisi varje järgnes.

Ruttasin samuti juure ja segunesin äreva hulga. Nad olid kummardunud üle väikese hapra kogu, mis lebas liikumatult maas. Tema kõrval mudas helkiv punane mantel, täis verekaide.

Kahe mündimehe vahel viskles mees. Tundsin ta ära viibimata. See oli daami mees, hispaanlane Lõuna-Ameerikast. „Madu!“ hüüdis ta ikkagi ääri jälle. „Madu! Nüüd olen tasunud!“

Kui ma järgmisel hommikul teele asusin, nägin ma Ethelit hotellihallis kõnelevat direktoriga, kes teda püüdis rahustada. Noor inglase seisus Etheli kõrval, oli oma käsivarre asetanud kaitsvalt ta piha ümber ja ütles, et daam ärge võtku seda kõike liialt südamesse.

Siis kuulsin ma — viimast korda — Etheli häält:

„Teadsin seda ju alati, et ta oli halb ja peksis mind, aga mis naine see küll pidi olema, et ta enast laskis viia nii kaugele, et temast sai mõrvar.“

Seal hüüdis portjee, et mu auto on ees.

Ja kui käivitati mootor, nägin ma veel, kuidas noor inglase asetask ümber Etheli õlgade oranžpunase mantli, leegi, mis pidi nüüd teda kõrvetama järgmise ohvrina.

Poksikuulsus

Joe Louis

Meie ajavahetuste uusimaid ajavahetusi

FILM JA ELU